

Εως δε. 19. 44

NEOTHΣ

Επιγραφών
Επιγραφών

NEOTHΣ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ * * *

Έκαστον φύλλιδιον ποιητεὺς ἐκδόσεως μεταλ. 2
» » λαϊκῆς ἐκδόσεως » 1

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει
ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τοὺς κ.κ.

ΕΞΑΡΧΟΝ—ΦΡΑΓΜΟΝ

Διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»

Poste Réstante Française

Σμύρνην

Συνδρομαὶ ἐτήσιαι προπληρωτέαι

Σμύρνη	ὀκταράκια	16
Λοιπὴ Τουρκία	Μετζήτια	2
Ξένα κράτη	Φρ. χρ.	10

Χάριν εὐκολίας οἱ συνδρομηταὶ τοῦ ἐ-
ξωτερικοῦ δύναται νὰ προπληρώσωσι τὴν
συνδρομὴν των κατὰ δόσεις ἑξαμήνου
οἱ δὲ ἐν Σμύρνη καὶ κατὰ τριμήνου.

Σημείωσις.—Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρο-
μηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν
των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἢ ὅποια εἴνε
καὶ τὸ ἀσφαλέστερον μῆσον ἀποστολῆς χρημάτων,
ἢ ἐν ἀνάγκῃ, διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομι-
μάτων.

ΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

(συνέχεια)

—Κηφήνες καὶ ἐργάτιδες

Δύο σκευήματα κηφήνων τρώγον ὅσον καὶ τρεῖς
σκώληκες ἐργατῶν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοιξιάτικης
δοσῆς κηφήνες καὶ ἐργάτιδες ἔχουν σκώληκας κηφήνων, νὰ
τοὺς ἀντικαθίστανται μὲ τεχνητὰς κηφήνας αἱ ὁ-
ποῖαι ἔχουν κελιά ἐργατῶν. π. χ. 10 τετρ. ἕκαστ.
κηφήνας ἢ ὅποια φέρει γόνον κηφήνων, ἀντι-
καθιστάται μὲ τεχνητὰς κηφήνας ἔχει ἀξίαν 5
φράγκα.

Βλέπετε ὅτι ὅπως εἰς τὰ μέλισσαι ἀπάρχουν κη-
φήνες ζῶντες ἀπὸ τὰς ἐργάτιδας μέλισσας ἔτσι
καὶ αἱ κοινωνίαι ἔχουν τοὺς διαφόρους κηφήνας
ζῶντας πάντοτε ὁμοίως εἰς βάρους τοῦ ἐργατικοῦ
λαοῦ.

—Μέλι καὶ κηρὶ

Ὅταν διὰ μῆτος χρειάζονται διὰ 1 ὀνὺν
κηροῦ. Ἐάν λοιπὸν πολλῆς τὸ μέλι πρὸς 1,50
φρ. τὴν ὀνὺν, καὶ τὸ κηρὶ πρὸς 7-8 φρ. θὰ ἔχετε
δ 2 φρ. ο ὁ φράγκα διὰ τοῦτο συνιστῶμεν τὰς
τεχνητὰς κηφήνας διὰ νὰ κάμουν αἱ μέλισσαι πε-
ρισσότερον μέλι, νὰ μὴ χάνουν χρόνον, καὶ διὰ
νὰ μὴ πνίγονται τὰς κηφήνας. Αἱ τεχνηταὶ κη-
φήνας δὲν ἐξοικονομοῦν ὄλιγον μόνον, ἀλλὰ πε-
ρισσότερον τὸν ἀριθμὸν τῶν κηφήνων, καὶ λαμβά-
νουν διὰ τῶν κηφιστῶν κανονικὸν σῆμα· τοιού-
τουτοῦτος χρησιμοποιούμεν ἐπιτολὰ καὶ τὸν μελι-
τοξευαγωγία.

Κατὰ τὴν ἀνθοφορίαν τῶν δένδρων κ.τ.λ' πρὶν
να ἐπισηλωθῶμεν αὐτῶν καὶ νὰ ἀφένωμεν

τὰ μέλισσαι μας. Οἱ μέλισσοκόμοι οἱ ἔχοντες τε-
χνητὰς κηφήνας καὶ χρησιμοποιούντες αὐτὰς κατὰ
τὴν μεγάλην ἀνθοφορίαν, ἀσφαλῶς διπλασιάζουν
καὶ τριπλασιάζουν τὸ εἰσόδημά των καὶ αὐτοὶ εἶναι
προοδευτικοί.

Ὅσοι ἔχουν περισσότερας τῶν 5 κηφελῶν ἀ-
φελῶν νὰ ἔχουν καὶ μικρὸν μελιτοξευαγωγία, ἀλ-
λέως δὲν ἔμπορῶν νὰ ἴδουν τὰ πλεονεκτήματα
τῆς Εὐρωπαϊκῆς κηφίλης. Τὸ μέλι δὲν πρέπει νὰ
τὸ πικρῶμεν ὁμοίως ἢ μέλισσαι τὸ ὄψιν ἐντὸς τῶν
κελλίων διότι καίτοι πικρῶμεν τὸν, ἔχει πολὺ κη-
ρὸ, καὶ ὅταν τὸ τρυφήσωμεν ἐν τῇ εἰ. Ὅφει-
λετε λοιπὸν νὰ περιμένετε διὰ τὰ ὄψιν καὶ ὅταν
γεμίσῃ ἢ κηφίλη νὰ βάζετε καὶ ἄλλο διαμερίσμα.

—'Αερισμὸς τῆς κηφίλης

Ὅταν βλέπετε τὸ μέλισσαι ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν κη-
φίλην, τότε θὰ πῆ δι' ὑπάρχει πολὺ ὀφθαλμὸν ἀεὶ-
σθῆν, ἢ ζέστη, καὶ τότε πρέπει νὰ μεταφέρωμεν τὰ
κοφίνια εἰς μέρη εὐρύχωρα καὶ σκιερὰ (κάτω ἀπὸ
τὰ δένδρα). Ὅταν μαζεύεται νέον σμήνος, (κοπάδι)
πάντοτε πρέπει νὰ βάζετε κηφήνας μὲ κελιά ἐρ-
γατῶν, καὶ ἕνα πλαίσιον μὲ γόνον διὰ νὰ μὴν
μῶσα τὸ μέλισσαι διότι πολλὰς φορὰς τὸ κὸ β ε ἰ
λ ἄ σ τ η ἀπὸ τὴν κηφίλην πρὸς μεγάλην εἰρωνείαν
τοῦ μελισσοκόμου!

Διὰ νὰ χωρίσετε τὰ μέλισσαι πρέπει νὰ διαλέ-
γετε πάντοτε δυνατὰ τοιαῦτα μὲ νέαν Βασίλισσαν.
Ἐνα μέλισσαι χωρὶς Βασίλισσαν ἀνατρέφει τοιαύ-
την, ἀπὸ 14-16 ἡμέρας τὸ πολὺ. Ἡ καιὰ ἡ Βασί-
λισσα ἀναχωρεῖ πάντοτε μὲ τὸ πρῶτον σμήνος ἐ-
κτὸς ἐὰν εἶναι ἀνίκανος νὰ πετάξῃ. Μὴ τρυφᾶτε
πολὺ τὰ μέλισσαι σας. Μὴ ἀφαιρεῖτε, ὅλο τὸ μέλι
διότι ὅσον περισσότερο ἀφαιρεῖτε τόσο περισσότερο
ἀπόδοσιν θὰ ἔχετε εἰτε, εἰς μέλι, εἰτε εἰς με-
λίσσαις τὸν ἄλλον χρόνον. Κατὰ τὴν μεγάλην ἀν-
θοφορίαν σμικρύνετε τὰς εἰσοδούς των κηφελῶν,
ἀνοίγετε αὐτὰς ἀρχῆς Ἀπριλίου.

Οἱ μὴ ἐρασιτέχναι μελισσοκόμοι ἔμπορῶν ἐπ-
κοία νὰ παραμενεθῶσιν κηφίλης εὐρωπ. σ. π. τῆ-
ματος τὰς ὁποίας πωλεῖ ἢ ἐν Ἀθήναις Γ. Ἐ-
ταίρια, πρὸς φρ. 18-20 ἑκάστη. Ἐμπορεῖ ὁ-
μοίως εὐκολία ἐπιτολῆς τεχνίτης νὰ κατασκευάσῃ
ὁμοίως ὅταν ἔχη τὸ ὑπόδειγμα καὶ τότε θὰ στοι-
χίσῃ 8-10 φρ. ἑκάστη Ἡ εὐρωπ. κηφίλη πλεονε-
κτεῖ τῆς ἐπιτολῆς (τῶν κοφινῶν) διότι ἡ ἐπι-
τολῆ τοῦ μέλιτος διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται
καὶ ἡ ποιότης του εἶνε πολὺ ἀνωτέρα. Συνεπῶς
καὶ τὸ μέλι πωλεῖται εἰς ὑψηλὰς τιμὰς.

Βουτζᾶ

Κόκκος Δουλιδῆς (γεωπόνος)

Εἰς τὸ ἐρχόμενον : Ἀνθοκομικά.

Στὴν φίλη μου Μ.

Σ' ΑΓΑΠΗ

Ναί σ' ἀγαπᾶ ! μὲ μίαν ἀγάπην
ποῦ μόνον ἐγὼ νοιώθω βαθειὰ γιὰ σένα
Γιὰ μιὰ ματιὰ σου τρυφερή, παρθένα,
Καὶ κόσμον θάδινα καὶ οὐρανὸ

Ναί σ' ἀγαπᾶ ! θαρρῶ καὶ σὺ τὸ νοιώθεις
Μὰ σὰν τὸ νοιώθεις πῶς τὸ ναὶ δὲν λές
τὸ νῆμά μου μονάχα θεὸς νὰ κλώθης
στὸν ἄφο, τὸ φτωχὸ νὰ φέρῃς θεός.

Πῶς μ' ἀγαπᾶς τὸ ξέρω ! Γί φοβᾶσαι ;
Στὰ μάτια σου εἶνε ζωγραφιστὸ
Σκληρὴ θεὰ, γιατί δὲν μὲ λυτᾶσαι
Γιὰ τί δὲν λές τὴ λέξι «Σ' ἀγαπᾶ» ;
Aivaly Un ami Δ. Π.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν, τὴν ὁποίαν δη-
μοσιεύει ἀγγλικὸν περιοδικόν, ἐν Ἀγγλίᾳ ὑ-
πάρχουν 8654 ἡλίθιοι, 25096 βλάκες,
104779 μύροι καὶ 122825 πικρὰρνες.
Υπάρχει κατ' ἀκολουθίαν ἡ καταπληκτικὴ
ἀναλογία ἐνὸς φρενοβλαβοῦς ἐπὶ 130 κα-
τοίκων.

Εἰδικὸς ἀρθρογράφος, ἀναλύων τὴν στα-
τιστικὴν ταύτην, καταλήγει εἰς λίαν θλι-
θερὰ διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ διὰ τὴν ἀνθρω-
πότητα συμπεράσματα.

Ὁ πολυπλασιασμὸς τῶν ἐλαττωματικῶν
τὸν νοῦν αὐξάνεται καταπληκτικῶς καὶ ἀ-
πειλεῖ νὰ ρθᾶσῃ εἰς σημεῖον, καθ' ὃ τὸ
ἡμισυ τῶν κατοίκων τῆς γῆς θὰ εἶνε ἡλί-
θιοι ἢ τρελλοὶ !...

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΥ

Διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἐξ ἐνὸς γρα-
πτῶν νὰ κάμουν ἕτερα 100 ἀντίτυπα, συνι-
στῶμεν τὴν ἐξῆς μάζαν πολυγράφου 31
δράμια ἰχθυοκόλλας ζέοντα μετὰ 117 δρα-
μίων ὕδατος, μέγρις οὐ ἀναλυθῆ ἐντελῶς
ἢ ἰχθυοκόλλα εἰς τὸ μίγμα τοῦτο θερμὸν
ἔτι προστίθενται 156 δράμια γλυκερίνης
καὶ 7 1/2 δράμια καολίνης ἀναμειγνύονται
καλῶς καὶ γίνονται εἰς δοχεῖα κατὰλληλα
ἐκ λευκοσιδήρου.

Κατὰλληλος μελάνη διὰ τοὺς πολυγρά-
ρους εἶνε ἡ κατασκευαζομένη ἐκ πυκνῆς δι-
αλύσεως ἰόγρου ἀνιλίνης.

Διὰ νὰ ἐξαλειφώμεν τὰ γράμματα ἐκ
τοῦ πολυγράφου, μεταχειρίζομεθα ἐλαφρὰν
διάλυσιν ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος πρὸς τοῦτο
ἐμβρόχουμεν σπόγγον εἰς τὴν διάλυσιν καὶ ἀ-
λείρομεν ἐλαφρῶς τὸν πολυγράφον, ὅτε ἐ-
ξαλείρονται τὰ στοιχεῖα· κατόπιν ἀποπιύ-
νομεν δι' ὀλίγου ὕδατος καὶ σπογγίζομεν
διὰ σπόγγου ὑγρανθέντος ἐν τῷ ὕδατι.

ΑΙ ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ

ΩΡΑΙΟΝ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

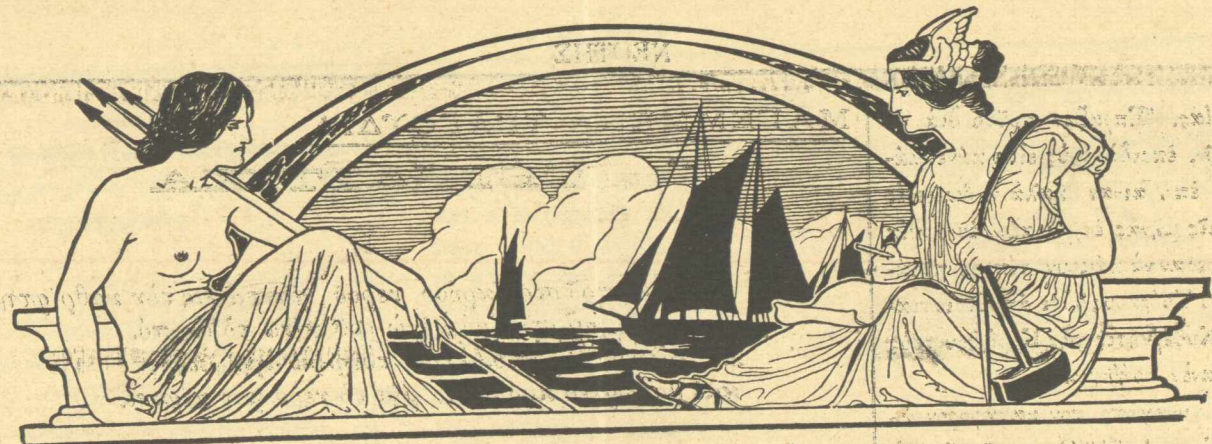
Τὸ αἰώνιον ζήτημα τῶν καπέλλων.
Εἰς τὸ Μέμπουργκ καὶ τὸ Σύνδεσ τῆς Αὐ-
στραλίας οἱ θεατρῶναι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν μά-
στιγια τῶν μεγάλων καπέλλων διὰ τῆς ἐξῆς εἰ-
δοποιήσεως τοικοκολλουμένης εἰς τὴν θύραν
τοῦ θεάτρου :

«Αἱ κάτω τῶν 50 ἐτῶν κυραὶ εἶνε ὑποχρεω-
μέναι νὰ βγάξουν τὰ καπέλλα των».

Ἐννοεῖται, ὅτι καμμία δὲν εὐρίσκειτο κα-
πελλοφοροῦσα μὴ θέλουσα νὰ περᾶσῃ ὡς ὑπερ-
πεντηκοντοεῖς !

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν ἐν Μυτιλή-
νης φίλον μας κ. Γεωργίου Βογιατζῆν, ὅστις
κατὰ τὰς νεομισηνάς διδακτορικὰς ἐξετάσεις
ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστη-
μίου ἔτυχε τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ «λίαν καλῶς»
καὶ ἐπεσάσατο τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευρι-
σκομένων. Εὐχόμεθα αὐτῷ εὐδοκίμῃσιν καὶ ἐν
τῷ πρακτικῷ σταδίῳ. Δ. Π.

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—Κ ΦΡΙΑΓΓΟΣ

Σμύρνη, 29 Ἰανουαρίου 1911

ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 41
ἩΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

Μισοπλαγιασμένη κοντὰ εἰς τὴν ἐστίαν,
μὲ σφαλιστὰ τὰ ὄμματα, τὴν κεραλὴν ἀ-
κουμβῶσα εἰς τὸ κράσπεδον τῆς ἐστίας, τὸ
λεγόμενον «φουγοπόδαρον» ἢ θεῖα Χαδοῦλα,
ἢ κοινῶς καλουμένη, Γιαννοῦ ἢ Φράγκισσα,
δὲν ἐκοιμήτο, ἀλλ' ἐθύσασκε τὸν ὕπνον πλη-
σίον εἰς τὸ λίκνον τῆς ἀσθενούσης μικρᾶς
ἐγγόνης τῆς. Ὅσον διὰ τὴν λεγῶ, τὴν μη-
τέρα τοῦ πάσχοντος βρέφους, αὐτὴ πρὸ ὀλί-
γου εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τῆς χλαμαλῆς,
πενίχρᾶς κλίνης τῆς.

Ὁ μικρὸς λύχνος, κρεμαστὸς ἐπρεμ-
σθونه κάτω τοῦ φρατνώματος τῆς ἐστίας.
Ἐρριπτε σκιὰν ἀντὶ φωτός εἰς τὰ ὀλίγα
πενίχρα ἔπιπλα, τὰ ὅποια ἐφάνιντο καθι-
ριώτερα καὶ κοσμιώτερα τὴν νύκτα. Οἱ τρεῖς
μισοκαυμένοι δαυλοὶ, καὶ τὸ μέγα ὄρθον
κούτσουρον τῆς ἐστίας, ἔρριπτον πολλὴν
στάκτην, ὀλίγην ἀνθρακίαν καὶ σπάντως
βρέμουσαν φλόγα, κάμνουσαν τὴν γραῖαν νὰ
ἐνθυμηταί μέσα εἰς τὴν νύκταν τῆς τὴν ἀ-
πούσαν μικροτέραν κόρην τῆς, τὴν Κρινιώ,
ἧτις ἀν εὐρίσκειτο τώρα ἐντὸς τοῦ δωμα-
τίου θὰ ἐψυθίριζε μὲ τῶνον λογαροδικὸν «Ἄν
εἶνε φίλος νὰ χαρῆ, ἀν εἶνε ἐχθρὸς νὰ σκά-
σῃ. . .»

Ἡ Χαδοῦλα, ἡ λεγομένη Φράγκισσα, ἢ
ἀλλῶς Φραγκογιαννοῦ, ἦτο γυνὴ σχεδὸν ἐξη-
κοντοεῖς; καλοκαμωμένη, μὲ ἀδρῶδες χα-
ρακτῆρας, μὲ ἦθος ἀνδρικόν, καὶ μὲ δύο μι-
κρὰς ἀκρας μύστακας ἀνω τῶν χειλέων τῆς.
Εἰς τοὺς λογισμοὺς τῆς συγκεραλαιούσα ὀ-
λην τὴν ζῶν τῆς, ἔβλεπεν ὅτι ποτὲ δὲν
εἶχε κάμῃ ἄλλο τίποτε εἰμὴ νὰ ὑπηρετῆ
τοὺς ἄλλους. Ὅταν ἦτο παιδικὴ ὑπηρετεῖ
τοὺς ἄλλους. Ὅταν ὑπανδρεύθη ἔγινε
σκιάδα τοῦ συζύγου τῆς—καὶ ὅμως, ὡς
ἐκ τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τῆς ἀδυναμίας
ἐκείνου, ἦτο συγγόνως καὶ κηδεμών αὐτοῦ.
Ὅταν ἀπέκτησε τέκνα, ἔγινε δούλα τῶν
τέκνων τῆς ὅταν τὰ τέκνα τῆς ἀπέκτησαν
τέκνα ἔγινε πάλιν δουλεύτρα τῶν ἐγγόνων
τῆς.

Τὸ γεγονός εἶχε γεννηθῆ πρὸ δύο εβδομά-
δων. Ἡ μητέρα του εἶχε κάμῃ βαρεῖα λεχω-
σια. Ἦτο αὐτὴ ἡ κοιμωμένη ἐπὶ τῆς κλί-
νης ἢ πρωτότοκος κόρη τῆς Φραγκογιαννοῦ
ἢ Δελγαρῶ ἢ τραχηλαῖνα. Εἶσαν βιασθῆ νὰ
τὸ βαπτίσουν τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐπειδὴ
ἔπασχε δεινῶς εἶχε κακὸν βῆμα, κοκκίτην,
συνοδευόμενον μὲ σπασμωδικὰ σχεδὸν συμ-
πτώματα. Καθὼς ἐβαπτίσθη, τὸ νήπιον ἐ-

ράνη νὰ καλλιτερεῖ ὀλίγον, τὴν πρώτην βρα-
δυάν, καὶ ὁ βῆμας ἐκόπασεν ἐπ' ὀλίγον. Ἐ-
πὶ πολλὰς νύκτας ἡ Φραγκογιαννοῦ δὲν εἶ-
χε δώσει ὕπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, οὐδὲ
εἰς τὰ βλέφαρά τῆς νυσταγμόν, ἀγρυπνοῦσα
πλησίον τοῦ μικροῦ πλάσματος, τὸ ὅποιν
οὐδ' ἐραντάζετο ποίους κόπους ἐπροξένει
εἰς τοὺς ἄλλους, οὐδὲ πόσα ἐμελλε νὰ ὑ-
ποξέρῃ ἐὰν ἐπέξῃ καὶ αὐτό. Καὶ δὲν ἦτο ἰ-
κανὸν νὰ αἰσθανθῆ καὶ τὴν ἀπορίαν, τὴν ὀ-
ποῖαν μόνῃ ἢ μάμμη διετύπωσε κυρίως
μέσα τῆς «Θεὲ μου γιατί νὰ ἔλθῃ στὸν κό-
σμον κ' αὐτό».

Ἡ γραῖα τὸ ἐνανούριζε καὶ θὰ ἦτον ἰα-
νὰ εἶπῃ «τὰ πάθη τῆς τραγοῦδια» ἀποπάνω
ἀπὸ τὴν κούνιαν τοῦ μικροῦ. Κατὰ τὰς
προλαβοῦσας νύκτας πράγματι εἶχε «παρα-
λογίσει» ἀναπολοῦσα ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη
τῆς εἰς τὸ πεζόν, εἰς εἰκόνας εἰς σκηνάς,
εἰς ὄραματὰ, τῆς εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸν
νοῦν ὅλος ὁ βίος τῆς ὁ ἀνωρελῆς καὶ μά-
ταιος καὶ βαρῦς. Ἦτον μίαν ἀπὸ τὰς στρέ-
γλας τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἦξευρε μάγια. Τὴν
εἶχεν κυνηγήσει δύο-τρεῖς φορὰς οἱ κλέ-
ρταις, τὰ παλληκάρια τοῦ Καρατάσου καὶ
τοῦ Γάτσου καὶ τῶν ἄκλων ὀπλαρχηγῶν

ΜΑΓΕΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I

Πουλάκι, που στο κρύον νερού φαντάζεσαι τον καθρέφτη, Τραγουδά και στη θύλα εγώ σου πίνω το σκοπό. Μά ξάφνου θροντολύθηκες του φέρι αγγριμπί και ματωμένο πουπούλο μέσ' τ'ο νερά μου πέφτει.

II

Την παπαρούνα πάτησε περαστικός τεχνίτης. Τα χορτάκια γύρω της δακρύσαν θλίβερά. Κι' άναμσο' άπ' τα φύλλα της μ' όλόλευκα φτερά μιιά πεταλούδα πέταξε... Μήν ήταν ή ψυχή της;

Σμύρνη

Στέλιος Σπεράντζας

της Μακεδονίας. Έπραξαν τούτο δια να την εκδικηθούν, επειδή τους είχε κάνει μάγια και δεν επήγαιναν καλά ή δουλειές των. Έπί τρεις μήνας εσχολίαζον εν άργία και δεν ήμπορεσαν να κάμουν τίποτε πλιάτσικο ούτε από Τούρκους ούτε από Χριστιανούς. Ούτε ή Κυβέρνησις της Κόρινθου τους είχε στείλη κανέν βοήθημα.

Την είχαν κυκαρήσει τον καθήραρα από την κορυφήν τ' Αϊ-Θανατού, εις τ' όροπέδιον του Προφήτου Ηλία, με τας πελωρίας πλατάνους και την πλουσίαν βούσιν κ' εκέθεν εις τ'ο Μεροβίλι, στο πλάγι του βουνού, άνάμεσα εις τ' άρμάνια και τούς λόγγους. Αύτη έδακίμασε να κρυβή εις μιάν λόγγυην βαθείαν, πλύν εκένοι δεν έγελάσθησαν. Ό θρούς των φύλλων και των κλάδων ό ίδιος τρόμος όστις μετέδιδε τρομαδική κίνησιν εις κλώνας και θάμνους την επρόδωκεν. Ήκουσε τότε άγγριαν φωνήν.

— "Άχ μωρή τσούπα, και σ' επιάσαμε!

Αύτη άνεπήδησε τότε μέσα από τούς θάμνους, ή έτρεξε ως φοβισμένη τρυγών με τ'ό πτερύγισμα των λευκών πλατειών χειρίδων της. Δεν ήτο πλέον έλπις να γλυτώση. "Άλλοτε, την πρώτην φοράν ότε την είχαν κυνηγήσει είχε κατορθώση να κρυβή, κάτω εις τ'ο Πυργί, επειδή τ'ό μέρος εκείνο είχε πολλά μονοπάτια. Έδώ στο Μεροβίλι, δεν υπήρχον δρομίσκοι και λαβύρινθοι, αλλά μόνον συστάδες δένδρα και λόγγυαι άπάτητοι. Η τότε νεαρά Δελχαρώ, ή μήτηρ της Φραγκογιαννούς, επήδα ως δορκάς από θάμνων εις θάμνον. άν πόδητος, επειδή πρό πολλού είχε πετάξη τας έμβόδας της από τούς πόδας, όπισθεν της—την μιάν των όποιώνν ειχεν άναλάθη, ως λάφυρον ό εις εκ των διωκτών—και τ' άρχάθια έχώνοντο εις τας πέτρας της, της έσχιζον και έμάτωνον τούς άστραγάλους και ταρσούς. Τότε, εν τ'ή άπελπισία, της ήλθε μιιά έμνευσις.

Έκεθεν του λόγγου, εις τ'ό πλάγι του βουνού, ήτον εις και μόνος καλλιερημένος έλαιών, καλούμενος ό Πεύκος του Μιωραΐτη. Ό γερο-Μιωραΐτης, ό πάππος του κητόρος είχε μεταναστεύσει από τον Μιστρών εις τον τόπον αυτόν, περι τ'ά τέλη του έλλου αιώνος—κατά την εποχήν της Αικατερίνης και του Όρλώφ. Ό φημισμένος πεύκος ίστατο εις τ'ό μέσον των Έλαιών, ως γίγας μεταξύ νάνων. Τ'ό χιλιετές δένδρον ήτον σκαριδιασμένον κοντά εις την ρίζαν, κάτω, εις τον γιγαντιαιον κορμόν, τον όποτον δεν ειμπορούσαν να άγκαλιάσουν πέντε άν-

δρες. Οι βοσκοί και οι άλιεις τον είχαν σκαριδιάσει, του είχαν σκάψει την καρδιάν, του είχαν κοιάνει τ'ά ξεγκατα, δια να λάθωσιν εκέθεν άρθρον δάδα. Και με την φοβράν πληγήν εις τας ίνας, εις τ'ά σπλάγγυα του, ό πεύκος επέζησε άλλα τρία τεταρτα αιώνος μέχρι του 1871. Κατά Ίούλιον του έτους εκείνου μέγαν τοπικόν σεισμόν ήσθάνθησαν οι κατοικοῦντες εις άπόστασιν μιλιών κάτω εις την παραθαλασσίαν. Την νύκτα εκείνην κατέρρευεν ό γίγας. Εις τ'ό κοίλωμα εκείνο, εντός του όποιου ήδύναντο να καθίσωσιν άνέτως δύο άνθρωποι, έτρεξε να κρυβή ή τότε νεόνυμνος Δελχαρώ, ή μήτηρ της σημερινής Φραγκογιαννούς. Τ'ό μέσον ήτο άπελπι, και σχεδόν παιδαριώδες. Έκει δέν έκρύπτετο άλλως ειμή κατά ορατασίαν, με παιδικόν τρόπον όπως παίζουσι τον κρυπτόν.

(Ακολουθεί)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Έπαιτης τις ήκολούθη τον πλούσιον Σ. ζητών έλεημοσύνην. Ό πλούσιος επροχώρει άδιαφορών.

— "Άφεντικό, λέγει επί τέλους ό έπαιτης, θά με κάμης να κάμω πράγμα που δεν τ'άκαμα ποτέ στη ζωή μου.

Ό Σ. στέφεται και του δίδει όλίγα λεπτά, συγχρόνως δέ τον έρωτ'ή τί έσοκίπει να πράξη.

— Να δουλέψω, άπαντ' ό έπαιτης!

* *

Ό ιατρός παρά την κλίνην νεαρής άσθενούς, — "Η άσθένειά σας, δεσποινίς, δεν είναι κυρίως άσθένεια, αλλά μιιά άδιαθεσία, ή οποία θά παρέλθη όταν ύπανδρευθήτε.

— Μάλιστα, ιατρέ, έχετε δίκαιον και θ' άκολουθήσω την συμβουλήν σας. Και να σ'ας πω; Δεν με παίρνετε σεις.

— Όι τί λέγετε, δεσποινίς; Αφημονεϊτε ότι ήμεις οι ιατροί γράφομεν μόνον τ'ά ιατρικά, άλλα δεν τ'ά παίρνομεν και οι ίδιοι;

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δραμα εις πέντε πράξεις

(Συνέχεια από τ'ό 39ον φυλλάδιον)

ΠΑΤΟΥ

Μην πιστεύης στις όρνιθίσιας καρδιές! Και να μην τ'ό παίρνεις άπάνω σου με τ'ά κουκουρικού σου!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Μά ό έρωσ εινη ή δόξα...

ΠΑΤΟΥ

Κεγώ ήμουν μιιά φορά νέος με μιάν έμμορριά διαβολομένη... μ' ένα μάτι ζωηρό με μιιά φλογερή καρδιά. Και μόλα ταύτα μ' άπάτησαν. Νομίζεις για κανέναν πειδ' ωρατό από μένα; Ήά, πά! μ' άπάτησαν μ' ένα βρωμόσκυλο!

Με ξαφνική έξαλη

Μ' άπάτησαν με ποιόν; Ξέρεις με ποιόν;

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, ύποχωρώντας

Με τρομάζεις!

ΠΑΤΟΥ

Μ' ένα στραβοπόδαρο λαγωνικό, που περπατ' με κρεμασμένα αυτιά!

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Ακούοντας τις τελευταίες φωνές του Πατού, περνά τ'ό κεφάλι του άνάμεσα στα τέλια του κλωβού του.

Πώς! άκόμα φωνάζει για τ'ό λαγωνικό;

Έ, λοιπόν τί; Σ' άπάτησαν! Και τί περιράζει. Ολοι την πάθαμε! Είναι πράγματα που δεν πρέπει να σκεπτόμεθα. Κ' εγώ, ό ίδιος με τ'ή τόση έξυπνάδα μου με τ'ήν τόση μαυρίλα μου, με άπατημένους από τ'ή κτρινομύτα μου, δεν ειμαι παρά ένας κερατ'ας, που θέλει να περνά για χήρος!

ΠΑΤΟΥ Αυτά τ' άστειλα εινη τουλάχιστον παραξενά υπάρχουν μόλα ταύτα υποκείμενα..

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Σκαμμός!

ΠΑΤΟΥ

Μά σύ, που επειδή εισαι ψηλά τ'ά χοροίδαυεις όλα, ποιός εισαι;

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Είμαι ό τραγουδιστής του όρνιθώνος.

ΠΑΤΟΥ

Σίγουρα θά τ'ό φέρεις δυστυχία!

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Κακομελετ'ας; Να κατέβω μιιά και έλέπομε!

— Πηδώντας τ'ά σερηφτά κλαδιά καταβαίνει από τ'ό κλουβί του.

ΠΑΤΟΥ, που τον βλέπει να πλησιάζη

Rrrr...

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Σούτ! κ' εινη φίλος!

ΠΑΤΟΥ

... που σε χοροιδεύει σ' όλα

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ στον Κότσιφα

Μαθαίνει κανείς νόστιμα πράγματα σαν μιλή για σ'ας!

Η ΓΡΗΛΑ ΟΡΝΙΘΑ, προβάλλοντας τ'ό κεφάλι από τ'ό πανθί της.

«Άπ' τ'ό σάπιο ζύλο πάντα σκουλήκια θάβγουν!»

Τ'ό κακί ξαναφέτει

ΠΑΤΟΥ, στον Σαντεκλέρ

Σε περιπαίζει.

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ, στον Πατού

Αϊ, καλέ σκύλε, του τ'ά λές;

ΠΑΤΟΥ

Λέγει, όταν ή καρδιά σου άποκάμη από τις ζωηρές φωνές, πώς μ'ας προνίζεις, πώς τ'ό λοφίο σου έχει δόντια!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, στον Κότσιφα

Τ'ά λές αυτά;

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ, με άφέλεια

Τί θές; αυτά δεν μπορουν να σε βλάψουν, κ' έπειτα γελοῦν σαν άκουνε πώς σε πειράζουν!

ΠΑΤΟΥ στον Κότσιφα

Έπί τέλους! θαυμάζεις ή περιπαίζεις τον Πετεινό;

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Τον χοροιδεύω για μερικά, με τον θαυμάζω ως σύνολον.

ΠΑΤΟΥ

Έσύ πάντα έτσι εισαι και στη καρδί και στο πέταλο!

Χρύσης

ΠΑΛΗΛΑ ΦΩΛΗΛΑ

Άχ! Πως μ'ας λυώνουν οι καιροί σαν τ' άναμμένο τ'ό κερί, όπου φυσά ό άνερος, τ'ή φλογα του να σβύση, κ' εκείνη τρεμολαχατ'α και τ'ό κερί σιγορουφά γιατί ζητεί να ζήση!

Άχ! Πως μ'ας λυώσαν οι καιροί, πως πέρασαν τ'ά χρόνια όπου πετούσαμε κ' οι δυό ώσαν τ'ά χελιδόνια, κ' εκτίζαμε ζεστήν φωληά σ' τ'ής κερασίας τ'ήν κορυφή με τ'ά τρελλά μας τ'ά φλιά για τ'ήν άγάπη τ'ήν κρυφή.

Και τώρα τ'ήν παληά φωληά χωρίς χαρούμενη καλιά τ'ό χιόνι τ'ήν πλακάνει, γιατί τ'ήν έρημάσανε τ'ής Μοίρας μ'ας οι πόνοι! Κι' αν κάποτε με τ'ού βορηά τ'ό φύσημα θελήση πουλάκι ταξειδιάρικο λιγάκι ν' άκουμπήση θε να τινάξη τ'ά φτερά να φύγη φοβισμένο, γιατί θε ν'άβρη μέσα της σαράκι φωλιασμένο!

(Αξιζιές 1870)

M. A. Σεϊζάνης

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΝΗΕΙΑ ΜΟΥ

ΣΩΚΙΑ

Μέσα στο τριώνο ένα Σωκιανός έλεγε στους άλλους πλησιάζοντας προς τ'ό Σώκια. «Έδώ εινη ό μέγας και πολύς Θεμιστοκλής ό όποιος εινη αιμα ταύρου. κ.λπ.» Ρώτησα ποιός εινη και μου ειπαν ψάτης στήν Έκκλησία. Ολοι τον άκουαν μ' εύλάβεια κ' ως μη καταλάβαιναν οστε τις αρχαιολογικός του γνώσεις οστε τ'ή γλώσσα που έφερόνιζε, πιστή εικόνα του σχολειου, που του άρπαζε κάμποσα χρόνια. Μόλις φτάσαμε ένας γιατρός Ήπειρώτης ήρθε να έξετάση τ'ό κόσμο για τ'ήν επίδημία τ'ής χολέρας. Όσοις έβλεπε καλοφορεμένους οστε έρώτησι τούς έκανε σαν να ειχαν ατσί ιδιαίτερη χάρη τ'ό μικρόβιο ενψ τούς καμένους τούς έπιβάτας τ'ής γ' θέσεως τούς άλλαζε τ'ή πιστι στας έρωτήσεις που δεν ειχαν κανένα σκοπό.

Ενας δρόμος κλωθογυρίζοντας μ'ας έφερε στή πολιτεία, δρόμος καταλασπιμένος χαλικοστρωμένος. Στην αρχή εινη ό τουρκικός μαχαλάς και κατόπι, περνώντας από μιιά γέφυρα εύλινη πιστή εικόνα του Δημέρχου και τ'ής προθυμίας του, μπαίεις στο Χριστιανικό μαχαλά. Ξενοδοχεια πλούσια και καλοσυντηρημένα. Ξένοι πολλοί πηγαίνουν εκεί, άλλοι για δουλιές τους και άλλοι για να μετρήσουν τον άκαρπο τόπο και να φουέψουν τ'ήν έξην προπαγάνδα, που θά ρουφήη σιγά—σιγά τ'ό σίμα και τ'ήν υπαρξί των ντόπιων. Φιλόθενος κόσμος και περιποιητικός. Ένα θέατρο Ελληνικό ήταν εκεί και δεν ειχε μέρος κάθε βράδυ να βάλη τον κόσμο. Σταυροί και μιναρδες και στήν άκρη τ'ής πο-

λιτείας δυό φουγάρα έργοστασιών σε φωνάζουν να μελετήσης και να γράψης. Ένας νέος ευρισμένος, διαβασμένος, νεωτεριστής στο έμποριο και στη γλώσσα μου λέγε ότι εινη τ'ό δνειρό του να κινιζουν κάθε μερα τ'ήν Ελληνική ψυχή και να ταίζουν τούς νηστικούς και αδύνατους. Μέσα στο μυαλό αυτού του νεου παλαίβουν όλα τ'ά στοιχεία και δνειρεύεται τ'ό δικό του να κυριαρχήση. Μακάρι. Καθησα μερες, εκεί και ειδι ένα άπερίγραπτο στολίδι τ'ής ψυχής μου ένα ναό αρχαιο έρειπκωμένο, που οι άνθρωποι άγωνίζονται να χτίσουν ένα νέο, και θα πτίσουν. Τ'ή τελευταία μερα που έφευγα ειδα μιιά που ειχε τ'ά μάτια και τ'ήν όμορφάδα τ'ής γυναίκας του Μενελαου και μουπε; Πόθεν ειθεσ κύριε; Τ'ήν κύτταξα σαν αίχμαλτος και τ'ής ειπα σαν νικητής— άπ' τ'ήν Αθήνα. — Έφάνηκε σαν δακρυσμένη! Τί κρύα! Έφευγα χωρίς να καττάξω τ'ό σπαργμό της. Στο σταθμό όλοι οι κατοικίδι άποχαιρετόσαν τούς ήθοποιούς. Μοῦ φάνηκε σαν έπίδειξε ναυτική των κατοικων. Όλοι εκλαιγαν γιατί ό Έλληνικός Θιασος έφευγε κι' εγώ μέσα στο βαγόνι βατούσα τ'ό χτύπο τ'ής καρδιάς μου γι' ατή τ'ήν άποκαλυψι και τ'ή γνωριμία των κατοικων. Τον έλεύθερον άερα τ'ής πολιτείας μας σκέπασε ό καπνός τ'ού β.μποριού και τ'ό ψυχρό άέρι των άντικρυνών βουώνων.

* * A I-N-TINI

Τ'ό φανταζόμουνα χτισμένο άπάνω σε άπεραντη πεδιάδα. Κάθε άλλο. άμα βγής από τ'ό τριώνο νομίζεις πως εισαι στο σταθμό τ'ής Όμονοίας. Σχεδόν εκεί τελειώνει ή πολιτεία εν ώ εινη άληθινός λαβύρινθος. Ακολουθώντας έναν έβραίο επήγα σ' ένα ξενοδοχείο πουχε άμείρητες σημαίες συνταγματικές! Βγαίνοντας άπ' εκεί έμπήκα σ' ένα ελληνικό κουρείο που μαζεύονται όλοι οι άριστοκράται και τ'ά παιδια που άνοιξαν τ'ά ματια του κόσμου. Ό κουρεός, παρά τ'ήν γενική συνήθια τ'ής λίμης, εινη σοβαρός και εγγενής. Δεν πρόφταε να βγάλω τ'ό παλτό μου και καμιά δεκαριά νεοι έπεσαν σαν γεράκια και μ' άρπαξαν. Ησαν αυτοί που δέχονται κάθε ξένο και τον πηγαίνουν στον αρχαιο και στον νεώτερο ναό τ'ής ΑΛΗΘΕΙΑΣ. Τ'ό ποτάμι έβούιζε μαλιασμένα, σαν χαλάσματα μου φαινό ανε δ'ή ή πολιτεία, ό ουρανός ήταν κατάμυρος και οι νεοι πετούσαν στον άνεμο τ'ά δνόματα τ'ού Γκόρκου και του Παπαδιαμάντη του Έλληνα διηγηματογραφο που ξεψύχησε σαν άσκητής στή Σκιαθο Σαν δνειρο μου φάνηκε ατή ή συνάντησις και σαν λάμψη οε εκείνο τ'ό σκοτάδι τ'ού κόσμου τ'ά δνόματα όλων που άγωνίζονται γ'ά τ'ήν α λ ή θ ε ι α και τ'ήν α λ ή θ ε ι α. Έδώ ό κόσμος εινη πεσμένος στο έμποριο και στήν δημιουργία πολλού—πολλού παρ'ά, ενψ τ'ά παιδια τ'ά κάνουν και τ'ά δυό. Και εινη άληθινά μοναδικό φαινόμενο στο Έθνος, και εινη καυρή για τ'ό μένα τον έλαχιστό και τον πισθοσκορπιστή που βρέθηκα άνάμεσα σ' ατή τ'ή φλόγα σ' αυτόν τον Ιορδάνη. Μελάς, Νιρβανας, Ταρτόπουλος, Γρυτάρης, Βλαχογιάννης, Ζεφεριάδης, Φωτιάδης, Κρυτάλλης, κι' ό βασιλιάς όλων ό Παλαμάς, εινη στα χέρια τους και στή φωνή τους. Σαν πυροβολικό έτοιμο με τούς διπλίτες για μάχη μου φάνηκαν, τ'ά «Παναθηναία» ή «Νέα Ζωή τ'ής Αλεξανδρείας», ή «Νεότης», ή «Χαραυτή» ή «Σολωμός», ή «Βαλαωρίτης», και σαν κατάληψι τ'ής πολιτείας και των σαπιμένων μοσπαν τ'ή τ'εσις μνημόσπου για τ'ό Παπαδιαμάντη. Έδώ όλα στοματοῦν και κάτανόθεις στήν ΑΛΗΘΕΙΑ που σοο κι' αν καταδιώχτης, σοο κι' αν έφαρμακάθηκε, σοο κι' αν έπολεμήθηκε εινη άλήθεια.

Ένας λαός ύπνωσηται άμα, δείξει πώς δέν φαβάται τήν άληθειάν κ' έγω είμαι εδών σκλαβωμένος στήν άλήθεια, έχω χαρισμένο τό κουφάρι μου στους άχρήστους και ή σκέψη μου άνάμεσα των είνε. Χωρίς τήν άλήθειάν θά ήμωνα όχι πεθαμένος αλλά ψάφος. Τώρα περπατώ μέ τους έκλεκτούς και κάθε βράδυ πίνω και μεθάω άπ' τ' άθάντο νερό.

Γιαυτό τό Άϊντίμι είνε πολίτης μ' ένα κοκτάρι σ' άμέτρητες όργιές πούχει θρονασμένη άπάνω τήν άληθειάν κ' ήλίε, στους έκλεκτούς ποδ ζούγ στό Πιρρηνώννα:

—Νά!!! ΣΑΡΟΔ

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

SHELLEY

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Φέρον τή μπόρα και χορτάνω
κάθε λουλουδι διψασμένο,
Από πελάγη μακρινή.
Φέρον τόν ίσκιό και τ' άγέρι
στά φύλλα ποδ τό μεσημέρι
δ' ύπνος τά μισογυρνά.

Απ' τά φτερούγια μου σκορπούνε
οί στάλες ποδ γλυκοξυπνούνε
τά ρόδα τά μισανοιγμένα,
όταν οι μάνας τους γυρεύουν
νά τά κοιμηθούν, και σαλεύουν
στόν ήλιο τά κλωνιά γυριμένα.
Τό μαύρο χέρι μο' τινάζει
τό θυμωμένο τό χαλάζι
ποδ κάμπους πράσινους λεικαίνει.
Σέ μία στιγμή βροχή τό κάνω,
και ή βροντή μαζί μου άπάνω
σάν άγριο γέλιο μου διαβαίνει.

Εγώ τό χιόνι κοσκινίζω
στά κορφοβούνια ποδ άγγίζω,
οί πεικοί σά βογχούν βροσιά.
Όλη τή νύχτα προσκεράλι
τά έχω, μέσα στήν άγκάλη
όταν κοιμώμαι, τοδ βροσιά.
Πάνω σ' ούράνους πύργους στέκει,
και μ' όδηγά τ' άστροπέλεκτι,
και μέσα σέ σηλιά κοντά του,
μουγκρίζει άλυσσοδεμένη
και μία ξυπνά και μία σωπαίνει
ή άγρια βροντή ποκάτου.

Η άσπρόφοτη είνε ή χάρι
ποδ κάτω εδών τή λέν φεγγάρι,
γλιστράει μέ βήμα σιγανό,
άνάμεσα στα πούπουλά μου,
ποδ τέραξε στήν άγκαλιά μου.
τ' άγέρι τό νυχτερινό,
Και όπου πατά τό άλαφρότης
τό πόδι, στόν κρυφό χορδήτης
ποδ μόνο άγγέλοι τόν άκούουν,
ή ψυλοκάμωτή μου σκέπη
σπάνει, και κάτω στή γής βλέπει
καθένα άπ' τ' άστρο ποδ περνούνε.
Και σάν άνοιξη και πλατύνη
βοριάς τή χαραμάδα εκείνη
και σά μελίσσια ένα κοπάδι
προβάλλουν τάστρο κι' άρμενίζου
και τρέχουν και σπεροφυρίζουν,
τότες κ' οι θάλασσες τό βράδυ
κ' οι λίμνες, πούνε σάν κομμάτια
πεσμέν' άπ' ούρανού παλάτια
φεγγοβολούνε στό σκοτάδι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΜΑΤΟΣ

Ο ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ

(βραβείον γ')

Τό σπητικό είναι άνάστατο.

Ό Γέρος όπως συνείθιζε νάποκαλή, μάλλον χαϊδευτικά και άναμεταξύ του τό ύπρητικό προσωπικό, μιλώντας για τόν πατριάρχη τής οικογενείας, πεθαίνει.

Άπό βραδύς τοδ ήρθε ή πρώτη θανατική κρίσις μ' ένα άδιάκοπο τρεμούλιασμα ποδ έσεισε σύψυχα τή γεροντικό εκείνο κουφάρι. Άπό τότες ό γέρος δέ μιλεί πειά.

Γιατροί δέν έπαψαν νάναυθοκάται βαινουν τις σκάλες τοδ άρχοντόσπιτου και οι «φίλοι» τής οικογενείας άλλο δέν έκαναν παρ' ν' αποτύνουν 'στά παιδιά τοδ έτοιμοθανάτου τις ψευτοπαρήγορες εκείνες λέξεις, ποδ δέ λέγει ή καρδιά μ' επιβάλλει ή κοινωνική ανάγκη.

— Γραφτό ήτανε!

— Πάει τοδλάχιστον ευτυχισμένος!

Ναι! Ήταν ευτυχισμένος ό γέρος.

Ό χρηματιστής, από πολύν καιρό είχαν άποσυρθή από τήν πολυτέραχη ζωή τής σύγχρονης δουλειας για ναύρη πειά ήσυχία και άνάπαση 'στό σπητι τοδ μεγαλειέτερου τοδ γιουδ κι' άνάμεσα σέ τρυφερές ύπάρξεις τρίτης γενεάς.

Και τήν ήγρε πραγματικώς.

Όλοι τόν αγαπούσαν τόν γέρο. Όλοι έδειχναν πραγματική λατρεία για τόν άνθρωπο, ό όποιος, δεμένος πίσω από τή μεγαλειέτερη κοινωνική ύποχρέωσι, τό «Καθηκόν» έλεύκανε πολυ πρόωρα τά μαλλιά του σέ μία υπέρανθρωπη δουλειά, έπάλαιψεν άγρια τόν άγωνα βίου, έδημιούργησε, μαζύ μέ τό σπητικό του, κοινωνική υπόληψη και τιμή, έδωσε όνομα στα παιδιά του, άσημος αυτός και άνομάτιστος και ήσυχασε τώρα σκορπίζοντας τήν ευτυχία σ' όσους έτυχε νά τόν πλησιάσουν.

Ό γέρος ήτο πραγματικώς ευτυχισμένος.

**

Έπάνω 'στό δωμάτιο τοδ έτοιμοθανάτου, μένει ό ιατρός, μέ δεμένα τά χέρια, άνίσχυρος νά κάνη τό παραμικρό 'μπρός 'στην καταστροφή. Κάπου εκεί κι' ό παπας σιγομουρμουρίζει τήν άνέφελη πύρηγοριά τής θρησκείας.

Τοδ γέρου τό στήθος άνεβοκατεβαίνει μ' άγωνία. Τά μάτια του, σηλωμένα σέ κάποιον σημείο, ποδ μόνο αυτός θά βλεπε, έδιδαν μία τραγική έπισημότητα στή σκηνή.

Μερικοί πνιγμένοι λυγμοί μόνο άντσκοδαν κάποτε τή πένθιμη σιγαλιά.

Έξαφνα ό γέρος άναδεύτηκε έπάνω στα κάτασπρά 'σεντόνια του. Έγύρισε τό κεφάλι 'στους γερμένους γύρω 'στό κρεβάτι. Τό πρόσωπό του πήρε μιάν άλλόκοτη έκφρασι και ένα ρεύμα, ρεύμα άπότομο και ζαφνικό, φάνηκε νά δίνη ζωή για μία στιγμή 'στό γεροντικό εκείνο σκέλεθρο.

Και ή φωνή τοδ γέρου άκούστηκε σιγαλή κι' έπισημη.

Ήταν προσευχή; Ήταν ή τελευταία ύποθήκη 'στά παιδιά του ότι θά έλεγε ό γέρος; Κανείς δέν κατάλαβε: ό γιός του μόνο, ό μεγαλειέτερος, έπιασε τοδ πατέρα του τό άδύνατο χέρι και έπτε σιγανά και μέ κλάμα:

— Είμαστε όλοι εδών, πατέρα! Σ' άκοϋμε!

— Έχεις τίποτα νά μας πής;

— Ναι... κάτι θά πω... όχι όμως σέ σας...

— Θα προσευχηθώ... Είμαι τό καθήκον ενός έτοιμοθανάτου...

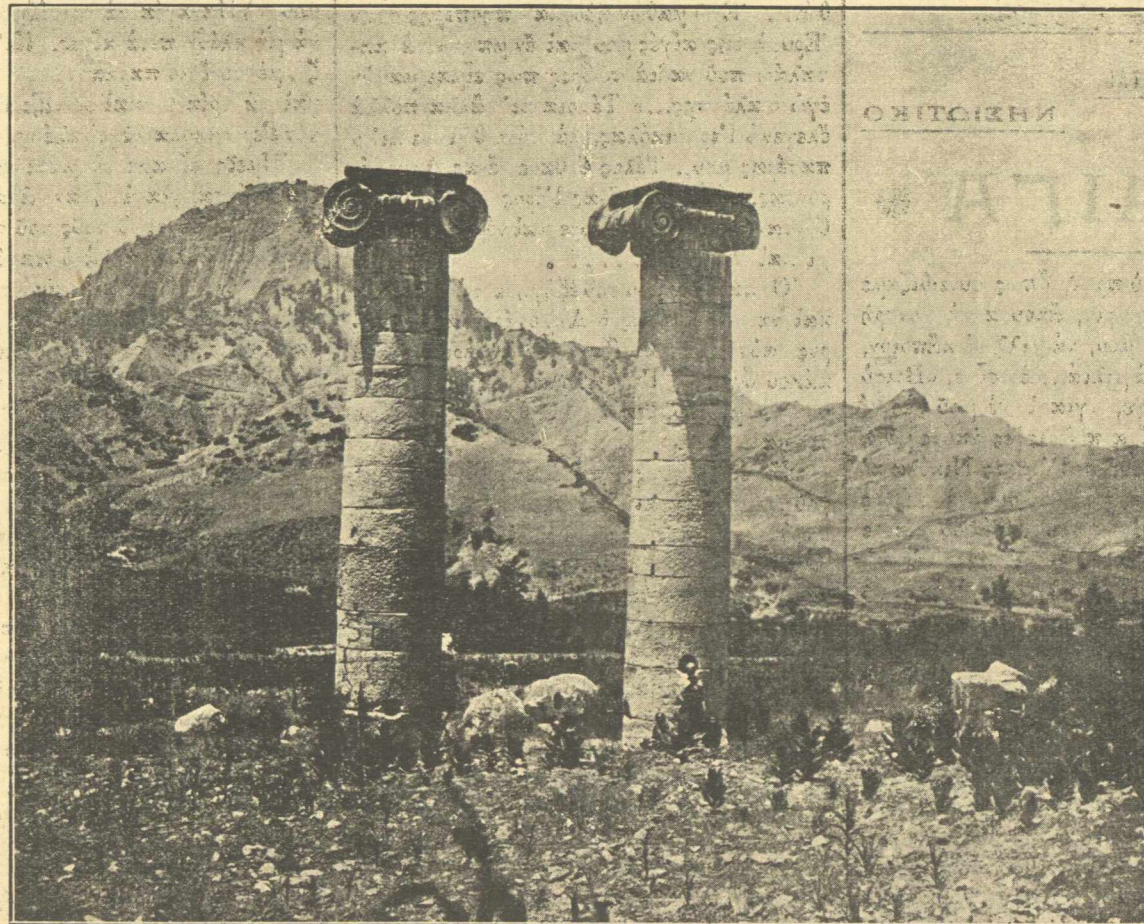
Και ό γέρος σά νάπαυγε δύναμι από τις ένθύμισες ποδ καταγίνονταν νά σωριάση στό μυαλό του, έξακολούθησε πειό δυνατά:

— Είμαι πολλά χρόνια τώρα... Ίσως σαράντα, ίσως πενήντα, δέν θυμώμαι πειά... Είχα βγή άπ' τό σκολειό, και, χωρίς καμιά ύποστήριξη, ρίχθηκα άγρια στήν άγωνα τοδ βίου... Είχα κάτι μέσα μου πολυ δυνατό ποδ μέ προώριζε για μεγάλο... Τό αισθανόμωνα νά χοροπηδά σέ κάθε λόξα τής κοινωνικής μου ζωής, μ'ά τό κάτι αυτό έπνίχτηκε μέ τόν χρόνο μέσα μου σά βερτιό, ποδ πεθαίνει από άσφυζία κλεισμένο σέ σιδερόφραχτο κλουβί...

Τό κρεβάτι έτριξε άπότομα σ' ένα τρανταγάμ τοδ πολυπαθου κορμιού, ό γέρος βρέθηκε στηριγμένος στους άγκωνάς του και έξακολούθησε άγρια τώρα σάν νά καταριόντανε άόρατον έχθρό:

— Ναι, από άσφυζία... Έπρεπε νά βγω από τό σκολειό είκοσι τριώ και ήβγα δέκα πέντε χρονώ... Αυτά τά όκτώ χρόνια έπαιξαν 'στη ζωή μου τό μεγαλειέτερο ρόλο... Ύστερα από τό γκρέμισμα αυτό ήρχισα νά μαζεύω παράδες... Τά χρόνια τής νεανικής μου ζωής μέ είδαν σκυφτό, άδιάφορο σέ κάθε χαρά νά καταγίνομαι νά βρώ ένα μέλλον... Άπό μικρός έγινα μεγάλος πράγματι, μ'ά μόνο 'στη κοινωνία. Είχα μπόρση νά κάνω ένα όνομα άφου έθαψα τήν καλλιτέρη μου ζωή 'στά βάσανα πολυχρονης δημιουργικής εργασίας... Είμαι παράπονο αυτό ποδ κάνω τώρα;

Όχι... Δέν συνείθισα νά παραπονιέμαι... Γιατί... γιατί δέν είχα τόν καιρό νά τό κάνω κι' αυτό... Όταν σκέφτηκα πως ήμπορούσα πειά νά ζήσω κι' εγώ, εκύταξα πρώτα στόν καθρέφτη. Τά μαλλιά μου είχαν άρχιση νάσπρί-

ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΛΛΕΩΝ

ζουν... Γι' αυτό έκανα κι' εγώ ότι έπρεπε νά κάνη ό άλλος κόσμος τής τάξης μου άπ' ού παραχόρταινε από τήν άπόλαυσι τής τρελλότερης ζωής... Έκανα οικογένεια κι' έχάρισα σ' άλλους εκείνο ποδ εγώ δέν μπόρεσα ν' άποκτήσω.

— Μ'ά ήσουν τόσο ευτυχής, μαζύ μας πατέρα! Μας αγαπούσες τόσο!...

Ή φωνή τοδ γέρου άκούστηκε και πάλι περισσότερο σβυσμένη μ'ά μέ δόση άνέκφραστης γλύκας και αγάπης.

— Ναι, παιδιά μου! Ναι αγαπημένα μου παιδιά... Έπέρασα νηστικός τό τραπέζι τοδ βίου για νά δοκιμάσω μαζύ σας τό έξοχώτερο φρούτο... Τι ώφελει; Νηστικός... Νηστικός... ..

Τό κεφάλι τοδ γέρου εκλινε στοδ προσκέφαλο και ή φωνή του δέν άκούστηκε πειά.

Ό γιατρός έπλησίασε τό κρεβάτι. Έκανε μία χειρονομία και όπισθοχώρησε μέ σκυμμένο κεφάλι. Τοδ παπά ή ψαλμωδία άκούστηκε πειό δυνατή και ένας-ένας οι οίκεϊοι μέ δακρυσμένα μάτια έβγήκαν έξω από τό θάλαμο για νά δεχτούν κι' άλλα συλλυπητήρια.

— Γραφτό ήτανε!

— Πάει ευτυχισμένος!

Σμύρη

Στεφ. Σταμ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Είσουν στη θάρκα μέσα τήν ταφόθαρκα
Κ' ένας Γιαλός άπλώνονταν έμπρός σου,
Μαύρος Γιαλός σάν νύχτα άχνη κι' άφέγγαρη
Μαύρος γιαλός δικός σου

Τά μαυρα τά παιδιά σου στήν άκρογιαλιά
— κανείς παρόμοιο δάκρυ νά μη χύση—
Παρακαλούσαν τόν Μαυροβαρκάρη σου
Νά μη σέ ξεκινήση.

Όμως σάν ήρθε ή ώρα και ξεκίνησε
Κι' άπλωσε τά πανιά τής βάρκας γύρα,
Έπήρες τό μαντήλι σου στα χέρια σου
Κι'—ώ θλιβερή μας Μοίρα,

Μέ μοιρολόγια μας άποχαιρέταγες
Μέ σπαραγμό μέ κλάμμα και μέ δάκρυ
Ένφ' όλοένα ή βάρκα σου χανότανε
Μές στοδ Γιαλού τά μάκρη.

Σωτήρης Σκίπης

ΑΠΟ ΟΣΑ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ
ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ

Η ΑΙΓΑ

Ένα πρωί, πολύ πρωί, όπως συνειθίζαμε να ξυπνούμε στο χωριό, άκουσα τη γονιτή φωνή του Πατέρα μου, να μιλή σε κάποιον, που στόμα είχε μά μιλιά...δεν είχε. «Βρεσού Νικόλα» του έλεγε, «γιατί δέ μου λές τί τήν έκαμες τήν αίγα πούκλεψες απόψε μέσα από τό κατώγι μου;» «Γέραςες Νικόλα κ' άκούμη δέν τόβαλες στο νού σου να κούψης αύτή τήν άτιμη τέχνη σου». Τί σου ορακιε μωρέ ή αίγα κ' ήλθες νυχτιάτικο να τή κλέψης;» Για δέν είχες να φας; Δόξα σοι ό Θεός, έβεις δά τά πειύτερα τραγιά και κριούς στο χωριό. Γιατί λοιπόν δέν ένοησε να διορθωθεί; Δέν σου οτάνει ή φυλακή που σου χει οράγη τά νειάτα σου, μ' άκούμη και τά γεράματά σου μέσα και θέλει να τά περάσης; Αν μιλάει τό ψάρι άλλο τόσο μιλούσε κ' ό Νικόλας. Και που να μιλήση Φοδούνταν τόν πατέρα μου...τόν έτρεμε στ' αλήθεια...γιατί όπως τώρα, και όσες άλλες φορές έτυχε νακαι Δήμαρχος τούκαθε τή πέτσα του, άμα τόν τσάκωνε σε καμμιά πα στρακοδουλειά... Σ' αύτή δέ τή κλειδιά είχε βάλη κ' ό πατέρας μου όλη του τήν άνακριτική τέχνη γιατί τό θεωρούσε μεγάλη προσβολή να κλέβουν μέσα από τό σπητί του τήν αίγα που είχε φέρη, για πειό καλή φύλαξη εκει, ό γείτονας μας ό Παναγιώτης... Και ήταν μιάν αίγα...Λαμπέλλη και ξε-νικιά... κ' έγβαζε γάλα πολύ... Αύτή τήν αίγα, ό γείτονας μας ό Παναγιώτης, τήν ει εν άγοράση από τή Σμύρνη πολλούς παρίδες, και άκουσα πάντα τόν πατέρα μου να λέγη: Πότε θε ναλθη ό καιρός της να πιάσω και εγώ ράτσα απ' αύτή...Αί τότε να δητε κατι ύμωρα κατσιάκια...Εγώ θα τά βόσκω, του έλεγα.. Όχι εγώ ρώναζε ή αδελφή μου ή Αθηνά...Όσοι εγώ, έλεγε, ή πειό μικρή ή Άνω... και έτσι να σου ένα παλαιτιό, ποιός θα βόσκη τά κατσιάκια..

Αύτή ή σκηνή είχε γίνη μιά μέρα πριν, και ή κλειψιά της αίγας όταν καταλάβαμε, γιατί επρόκειτο, μας κόστισε πολύ...Μά είμαστε και μικρά τότε.. ή Αθηνά άς ήταν τό πολύ έξη χρονώ, πέντε εγώ, και τεσσάρω ή Άνω.
Η άνακρισις του ΚλερτοΝικόλα εξακο- λουθούσε αύστηρά κ' ό πατέρας μου μη δυ- νηθείς να τόν άναγκάση να όμολογήση που είχε κρυμμένη τή κατσιά, έστειλε τόν πα- ραγιού μας να ρώναξη ένα δυό δημογέρον- τας φίλους και συναδέλφους του, για να συνδικάσουν τόν περιφημο κλερτοκατσιά Γερωνικόλα...

«Έν τήν εκλεψα λέω σου γι' Άπόστολε

τήν αίγα και μη με τυραγνάζς έτσεδα μα- θών... Εγώ μαθών ήβουσα απησπερής στήν Έρουρή τής αίγής μου και εν μπορώ να κκα- ταλάω που ναδιά τόβρες πως είμαι μαθών εγώ ό κλέρτης... Τέτοια κ' έλλα πολλά έλεγε ό Γερωνικόλας, μά τόσο θύμωνε κ' ό πατέρας μου.. Τέλος έβασκε ένας Δημογέ- ροντας, φίλος του, ένας Γέρος που τόν σε- βόνταν όλοι γιατί ήξευρε και νόμους, Κτοή- χι και Ψαλτήρι.

Ο πατέρας μου του εξήγησε τά τρέγοντα και να σου άμέσως ό Δημογέροντας, σοβα- ρός αύστηρός, άρρίζει τήν άνακρισι. Του κάκου όμως, ό Γερωνικόλας, ήξευρε καλά τό μάθημά του, γιατί τό μάθαινε τώρα τόσα χρόνια..

Σάν ειδεν όμως ό πατέρας μου πως και του Δημογέροντα ή τέχνη τίποτε δέν κα- τώρθωνε, άρρισε στενοχωρημένα να σκέπτε- ται, με τί μέσον θακανε τό Γερωνικόλα να μαρτυρήση τήν κλεψιά του...Συλλογίστηκε, συλλογίστηκε...και σε μιá στιγμή λοιπόν τόν βλέπω σαν χαρούμενο να πλησιάζει τόν Νικόλα.. Έλα μαζύ μου του λέγει... Ό Γε- ρωνικόλας τόν ήκολούθησε και να σου και τόν κουβελιά μέσα στο σπητί..Μόλις τόν είδαμε ναρρισταί, έμαετς τά μικρά, κρυπτή- καμε γιατί εξ άκοής, ξέραμε πως ήταν «κα- κός άνθρωπος»...Ό πατέρας μου όμως μας ρώναζε, μας ρώτησε αν πλυθήκαμε. «Άμ- μέ, του λέμε, και νιθήκαμε μάλιστα και τώρα θα κάνουμε τό σταυρό μας...Κατά τή συνήθεια τού σπητιού μας, τήν άπαράβατον, τό πρωί έπρεπεν να σταθούμε εις προσοχήν, στη σειρά, όλα τά παιδιά και να κάνουμε τό σταυρό μας, ό όποιος τελείωνε πάντοτε με τήν έξησ ευχή: «Παναγία μου έχε καλά τόν πατέρα μου, τήν μητέρα μου και όλον τόν κόσμον, ρώτιζε και μένα να γίνω» κα- λώς χριστιανός» άμέσως δέ κατόπιν,μπούμ, μιá μετάνοια, οίλημα της δεξιής Πατέρα και Μητέρα, έχε τήν ευχή μου παιδί μου και δρόμο στα χωράγια, για στο σιο- λειό..Τήν ώρα που στεκνούμαστε στη Προσευ- χή μας είχαν μάθη να κυτάζουμε ψηλά στα εικονίσματα, και έτσι, με παράπονο, να πα- ρακαλούμε τή Παναγία για τήν Υγεία τού Πατέρα και τής Μητέρας, είμαστε λέγει, μικρά και μάς άκούγε ή Παναγίσα.

Αύτή τήν ιδέαν ότι ή Παναγίτσα και ό Χρι- στός, άκούει τά μικρά παιδιά τήν είχαν όλοι εκει, μεγάλοι και μικροί, διότι άκουαν τό Παπα να λέγη στο Ευαγγέλιο πως ό Χρι- στός άγαπούσε πολύ τά μικρά παιδιά... Αύτή λοιπόν τήν άδυναμία του Κλερτο- νικόλα σκεύθηκε να μεταγερισθή και ό Πα- τέρας μου. Γιαυτό μας τόν έφερε ακριβώς τή στιγμή της προσευχής μας μέσα στο σπητι. Τόν έβαλε απέναντί μας τόν υπορέ- ωσε να μας κυτάξη μέσα στα μάτια και στο στόμα για νακούη τί θα λέμε.. Ήλ- θε τό τέλος της προσευχής και άρχισαμε μαζύ και τά τρία, τήν ευχή: «Παναγία μου έχε καλά τό Πατέρα μου τή Μητέρα μου και όλο τό Κόσμο, ρώτιζε και...Εκει μας

έσταμάτησε. Παρακαλέσατε λέγει, παιδιά μου τή Παναγία να ρωτιξη και τόν Νικόλα να μη κλέβη πειά αίγες...Κι' άρχισαμε μα- ζύ, με τό ίδιο παράπονο στη φωνή, να λέμε και τά τρία: «και ρώτιζε Παναγίτσα μου τόν Γερωνικόλα να μη κλέβη πειά Αίγες...» Ημεεις είχαμε τό μάτι και τό νού στη Παναγίτσα, γιατί ήταν άμαρτία μεγάλη να γυρίξη λέγει ό νους του παιδιού εκείνη τήν ώρα άλλο αλλά ό πατέρας μου είχε στηλωμένο τό...άνακριτικό του μάτι πάνω στο Κλερτονικόλα, ό όποιος από κάθε λέξι μας έραίνετο πως συγκινούνταν πολύ, γιατί, τό μόνο που θυμούμαι, τόν είδα να κλαίη σαν μωρό παιδί....

Τρέξαμε έξω...Πήγαμε στ' άμπέλια... Άπ' εκει ψηλά είδαμε δύο στρατιώτες να έχουν ένα δεμένο και να τόν τραβούν για πέρα στο δρόμο, που πήγαινε στο δικαστή- ριο...Νά ό Κλερτονικόλας, τόν περνούν οι Τούρκοι, μου λέγει φοβισμένα ή αδελφή μου. Και πράγματι ό άδάμαστος γερωλικός, που δέν έννοιωθε τίποτε από φοβέρες και από τέχνες, δαμάστηκε σε μιá στιγμή, από τή παραπονεμένη παράκλησι στη Παναγία, τριών Μικρών...Και φώτιζε τον Πανα- γίτσα μου να μη κλέβη πειά αίγες ήταν τά λόγια που τόν έκαμαν να όμολο- γήση τήν άτιμον πράξιν του, αλλά και να όρκισθή πως.. ποτέ δέν θα ξανακλέξη...Αί λοιπόν; Έτήρησε τόν όρκον του...

Σμύρνη τή 1 Νοεμβρίου 1910
Νικ. Α. Μελῆς

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ «ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟ» ΤΟΥ ΣΟΦΟ- ΚΛΕΟΥΣ

Μεταφρασμένον απ' τόν ποιητήν Σ. Σεφειάδη.
Δέν υπάρχει ζήτημα να μεταρράση κα- νείς πιστά και ποιητικά, να μεταπλάση, κένα μόνον οκτάστιχον αλλόγλωσσου ποι- ητή, χρειάζεται τέχνη και ταλέντο όχι τυχαίον. Ό μεταφραστής για να επιτύχη τήν μεταρράσιν του, πρέπει κ' ό ίδιος να- ναι μεγάλοπνοος και δυνατός, σαν τόν ποι- ητή που μεταρράζει, τόσο στην έμπνευσή όσο και στη φόρμα. Ου παντός πλεν εις Κόρινθον. Πρέπει νακαι κανείς Σολωμός για να μας δώση τό τραγούδι της Δεσσαι- μόνως ή τήν «Άνοιξη» του Μεταστάσιου και Παλαμς για να μας τραγουδήση όπως ό ίδιος ό Λεόντ Δελιλ τεχνικά τήν άμίμη- την «Υπατία» του.
Κι' αν υπάρχει τόση δυσκολία στα με- τάρρασμα ενός ποιήματος, τί χρειάζεται για να παρουσιάση κανείς μιάν άρτία με-

τάφραση ενός μεγάλοπνοου έργου ποιητικού σαν τόν «Προμηθέα» λ. χ. ή σαν τόν Οί- διποδα Τύρανο» ή τήν ή «Ιλιάδα». Ωρι- σμένως δέν είναι κοινός Ονητός εκείνος που καταρρένει να μας παρουσιάση στη γλώσσα του γερά και δυνατά μεγάλο έργο υπεράν- θρωπου ποιητή.

Τήν στιγμή που οι ένακόσιοι ένενήντα πέντε άνθρωποι ούτε απ' όνομα δέν ξέρουμε τους άθάνατους της άνθρωπότητος προφή- τες και που στος πέντε που τους διαβά- ζουμε, ζήτημα είναι ά θα βρής ένα όγδοο που να τους νοιώθη, ραντάσου τί πρέπει να- ναι εκείνος που θα τους άναστήση, που θα μπή στην ψυχή τους, θα τους ζήση κ' ά- πεις θα τους τραγουδήση μεγάλοπνοα στους δικούς του, χαρίζοντας και σαύτους στιγ- μέσ άλλης πικνωφίας ζωής και δόξας.

Υπήρχεν εποχή, που έρτανε να ξέρη κα- νείς λίγα άραγα Έλληνικά ή όποιαδή- ποτε άλλη γλώσσα και δός του και μετά- ρραζε έργα, που ούτε να τάντικρύση δέν είτανε άξιος.

Και μεταρράστηκαν όλοι μας, οι άρχαιοι. Και μεταρράστηκαν κ' άλλοι τρανοί τους ισότιμοι: Ό Γκαίτε, ό Δάντες, ό Σαίξ- πηρ ό Ρακίνας, ό Τάσος, ό Σίλλερ, ό Μπάυρον, ό Πετράρχης για να μήν αναρ- ρω κ' άλλους. Έτσι μπόρεσαν κ' οι κα- ψούλδες Ρωμιοί μας, να θαυμάσουν τόν Πίνδαρον σε ήχο Βάλθιον.

Η εποχή όμως εκείνη ευτυχώς πέρασε. Κι' αν δέν μπόρεσαν όλοτέλα, όμως ή ύ- παρξή της δέν είνε και τόσο αισθητή. Κε- χουμαι σήμερα τήν «Ιλιάδα» του Πάλλη, κημείλιο για τά γράμματά μας, έργο αλλό- νητο, άντάξιο του πρωτότυπου, που ή πρό- ληψη ή ή κακορριζικιά μας δέν τήν έβαλε άκόμα άνάγνωσμα στα σχολεία μας, ως που να άκουσθη και στα πανηγύρια μας τά έ- θνικά έτσι μεγαλόπρεπη, δυνατή, Ελληνι- κώτατη, απ' τήν άρχαιότητα ως τά σήμε- ρα, που κλει του άρχαίου μά κατι κ' απ' του νέου έλληνα τή μυρωδιά, τή λεβαντιά και τή χάρη.

Εγουμε τόν «Κύκλωπα» του ίδιου Πάλλη μεταρραση, τήν «Οδύσεια» του Πολυλά. Τους «επτά επί Θήβαις» του Γρυπάρη. Τόν «Ιππόλυτο» του Π. Βλαστού. «Τό Φάουστ» και τήν «Τριγένειαν» του Κων- σταντίνου Χατζόπουλου. Τά «Γεωργικά» του Θεοτόκη, τήν «Αντιγόνη» του Μάνου, τόν «Οιδίποδα Τύρανο» του Σεφειάδη. Σαυτόν σταματά.

Είναι αλήθεια που μένθουσιζατε πολύ τό πρωτάκουσμα του «Οιδίποδα» αύτου ένα πρωί στην Έλληνική Λέσχη της Σμύρνης, που μας τόν πρωτοδιάβασε ό Σεφειάδης. Κάτι πρωτοφανές για τή Σμύρνη. Υπό τόν Έθνικόν Ούρανό, τόν όλογάλανο, ό ό- ποίος άποστέναζε άκόμα από τας Παρα- σχειους οίμωγας του δίκην ποιητού (κ' αύτός με τόσους άλλους) θανόντος δυστυ- χούς νέου Γ. Βοντζαλιδή(*), μου ραινότανε παραξενο ν' άκούω στέχους σαν κ' αύτους. Σαν τί καλοελέητους χρησμούς και μάς μη'όν 'Απ' τούς μυριόπλουτους Δειφούς, ή Θήβε φη- (μισμένη του φρόνου ανατομαίματα τό σάμα μου περνούν και τρομαγμένα ό νους προσμένει κελ.

Τόχα πάρει φιλολογική και γλωσσική νίκη, σταθμό στην εκπολιτιστική του τό- που μου εξέλιξη τό διάβασμα αύτό της τόσο επιτυχημένης μεταρρασης του Σε- φειάδη.

Κ' ή νίκη αύτή μ' επηρέασε πολύ και μένθουσιζατε πολύ για τόν «Οιδίποδα Τύ- ραννο». Κι' όταν κατόπιν ό ποιητής είχε τήν καλωσύνη να μου δώση τό χειρόγραφο σπίτι μου να τό διαβάσω μόνος μου, τήν ίδιαν ένιωσα εύχαρίστηση κ' ήδονή.

Και τό στερνό τό διάβασμα στο έντυπο θα μπορώ να πω ότι δέ μάρηκε τίς ίδιες έντυπώσεις.

Δέν υπάρχει άριβολία ό Σεφειάδης είνε ποιητής λυρικός, λυρικότατος. Όπως είνε κ' ό άνθρωπος ό Σεφειάδης. Ό γλυ- κός, ό συμπαθητικός, ό άικκος, με τά μαύρα μάτια με τ' άσπράδια τά κοκκινια- σμένα. Ό ποιητής, που με τήν πίκρα του άληθινού τεχνήτη στα χείλη στην άναμ- πουμπούλα ενός άσχημου εκρυλισμού του ώραίου — κληρονομιά κακή, εποχής πα- λιάς — περνάει άσπιλος μες απ' τά πλήθη. Ό ποιητής, που ποτέ δέν τόν παρασέρνει του έργου του ό δικαίος εγωισμός και που ως έπωδó σε κάθε παραρρά, που φέρνει ή όμιλία φίλων και συνιδεατών θα σου πη έμφαντικά μά κ' ώρατα.

Je me croyais ruéte, et j'ai pu me méprendre.

Είνε ποιητής λυρικός, λυρικότατος και γι' αύτό il a excelle (αν επιτρέπεται) στα χορικά του.

Λίγα έχω διαβάσει ως τά σήμερα άρ-

(*) Άς με συγχωρήση ή μήμη του φτωχού Βοντζαλιδή. Μήπως έφταιγε κ' αυτός για εκεί- νον που τόν άνυψώσανε στα Οθράνια κάμνοντάς τονε να πιστέψη κ' αύτός πως ήτανε ποιητής;

χατα χορικά σε ήόσο επιτυχημένη μετά- ρραση.
Δέν ξέρω σε ποιό απ' όλα τά χορικά του Οιδίποδα να δώσω τό μήλον. Η καλή λαβέτω. Μά καλά όλα. Άπ' τό σημειωμα- τάρό μου παίρνω τούτο:

ΣΤΡΟΦΗ
"Αν είμαι μόντης, κ' ά μπορώ ναχω κέρω μιá (γνώμη)
"Ω Κιθαράων ψηλό βουνο,
Θε να σε κάνο πιο ψηλό και πιο τρανό άκούμη,
Πήν τό φεγγάρι διόλιμο να βγή ταυρανό.
Τη πιστοιό του Οιδ' ποδα τάνθροστα κιάδια σου,
Τό όέμα σου βυζάστρα του και μάνια ή λαγα- (διά σου)
Και δά σου στήσουμε χόρο,
Γιατί στο'ς Βασιλάδες μας θάχης χροές μηνόσε
Κ' ό Φοίβος, με τό λαμπερό
Τό πρόσωπο, θάμας κοιτά και θα κλοκαρδίση.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ
Ποιά τάχα να σε γέννης, παιδί, ποιανόχνης μάννα;
Μήν κάποια άθάναση ζωθιά,
Πού πύγαιος χροιάκιμα με τό βουνιότο Πάνα;
Καλόγνωμη, μη τάχατες αγέννησε ξανθιά,
Πού ό Άπόλλωνας λαχτάρισε και ποτζει κάνει (ταίρι)
Για σε θεοώσε συντοχίες, για σάχημα'ν κρηνη;
Του Έρωη γενιά' μ'ην έπνευσε νεραϊδογεννημένη;
Στο Βάκχο, στις κορφοβουνιές που βόισκεται (ψηλά,
Μη βόβαμο οι χροίσε νυφούλα ξενοκαμένη
Πού στο'ς Έκιδάνα τις πληρές πειράζει και γελά;

Τέλειο. Η ίδια τελειότης βρίσκεται και σ' όλα σχεδόν άλλα χορικά. Τό ίδιο δε μπορεί να πη κανείς και για τό σύνολο του όλου έργου. Υπάρχουν σκηές άρτιες στίχοι, που άποδίδεται θαυμάσια τό νόημα και τό πνεύμα του μεγάλου τραγικού κά- που ίσως και δέν ξέρω ποιός σχολιαστής θα του έβγαζε τό καπέλλο. Όμως μερικά μέρη πέρτουν και δέν βρίσκει κανείς τήν γοργότητά του πρωτοτύπου. Έπειτα ως σύνολο παρουσιάζει κάποια ελαττώματα, δίνοντας κάποιο τραγούδισμα—άκατάλληλο νομίζω—στο ύψος του έργου. Και σ'αυτό οραται ρίμα ή

μες στις έννιά καιιές δεκάτη νέα μουσα του ποιητή της Α'Ασάλευτης Ζωής», στην όποία έχει δεθη σριχτά j'ό μεταρραστής του «Οιδίποδα».

Είναι δύσκολο να προσδιορήση κανείς τί φόρμα θα επικρατήση στο ποιητικό νεοε- ληνικό θέατρο. Ωρισμένως όμως ό δεκα- πεντασύλλαθος με ρίμα, δέν είναι δυνατόν να επικρατήση. Γιατί, είναι μονότονοι οι άλλεπάλληλοι αύτοί όμοιοι ήχοι και εξα- σθενούνε ένα έργο μεγάλο και τραγικό.

Μάλιστα δε όταν οι ρίμες είναι κοινές και δέν μας θωπεύουνε ταύτι τίποτις σπα-

νίες κ' αριστοτεχνικές όμοιοκαταληξίες. Μόλα αυτά όμως ο «Οιδίπους» του Σεφεριάδου είναι θαυμάσια μεταρρασι, ως σύνολον. Κάποιος γενναίος σταθμός στο μεταρραστικό έργο μας κ' οι αδυναμίες του είναι γιατί λυρικός ποιητής του είδους του καταπιείσθηκε ποιητική άλλης σχολής και άλλου είδους. Ο Σεφεριάδης που είναι ένας ποιητής raffiné (άγνωστος δυστυχώς στο κοινό από την ιδιοτροπία του να μη δημοσιεύη τα πρωτότυπα έργα του) και που ποιήματα σαν το η «Κόρη του Παπά» και «Αρσ» κ.ι. άλλα είναι προωρισμένα να περάσουν—γιατί τάχατες υπερβολή—στην άθνακασία, έχει έξοχος πέρα και πέρα μεταρρασίες ποιητών με τους οποίους έχει φιλική συγγένεια.

Μεταρρασίες των στίχων του Bauville, του Μωρέας και άλλων είναι άνταξίες και ισότητες των πρωτοτύπων. Και γι' αυτό θα μάς επέτρεπε ο σούλατος ποιητής να του σημειώσουμε με απλή γνώμη μας ότι μία που είναι βαθύς Έλληνοστής θα επιτύχαινε πολύ και θα του χρωστούσαν μεγάλη χάρη τα ελληνικά γράμματα να κατάνοθάνε να μεταρρασή άρχαίους λυρικούς. Θα μάς παρουσίαζε πολλά αριστουργήματα ο άκουραστος και ακάματος τεχνίτης, που για παλιν καιρόν όταν μιλούνε για τους φιλολογικούς παράγοντας της Σμύρνης θάκουεται μια φωνή από κάποιον εκλεκτό:

— Μεριάστε να περάση ο Σεφεριάδης.
Πόλη Τώνης Χριστίδης

ΕΠΙΜΕΝΟΜΕΝ

Μ' ένα «άπαξ διά παντός» θαρρούσε πως θα μάς θάλη κάτω από το προσποιητό του κύρος ο διευθυντής του περιοδικού του γαμβρού του κ. Αργυροπούλου. Ο έξ αγγιστείας αυτός συγγενής του παρασημοφορημένου άς άρση της κρύες ειρωνείας του και τ' ανάλατα έπιγράμματα του κ' άς μιλήση όπως θάρρεπε σ' ένα διευθυντή φιλολογικού (!!) περιοδικού δια ζήτημα, το όποτον άν εκείνος θεωρεί «άνάξιόν να συζητήση μ' έμας» ημεεις θα τον κατεβάσωμεν από το ύψος του και θα του ζητήσωμε να μιλήη περσώς και να παύση της σαφής συμβουλές του «ν' άκούμε τους πρεσβυτέρους μας» και να μάθουμε «λίγη φιλογική (!) άνατροπή» (αύριο θα γράβη και... άρχιτεκτονική άνατροπή και καθέξής.)

Δέν συμβουλεύουν τώρα τόσο άνοήτως στον εικόστον αιώνα, γιατί κανείς δέν πιστεύει ως τώρα πως έχει μονοπώλιον τη γνώση, όσο γέρας κ' άν είναι, ούτε πως μόνο κείνος φαίνεται όσον ύψηλός κ' άν είναι, κ' οι άλλοι πως ζούν «άρανετες» γιατί δέν σκίβει να τους δη. Πολύ έλασε και ο γαμβρός, γιατί ήθέλησε να υποστηρίξη τον κουνιάδο σ' ένα ζήτημα το όποτον ή έπρεπε να μήν έρθη όπως ήρθε, ή έπρεπε, άν είλε σταλιά σεβασμό προς την άληθή

φιλολογίαν, να κρατήση μάσκιπη που τον συνέφερε, βέβαιος πως έτιθαίκαμε την καλλιτέρε έκδολλευτι στον κ. Αργυροπούλο.

Ημεεις επιμένουμε στη συζητήση, και θ' άρτίσωμεν να δημοσιεύωμε κατά σειράν μερικά ποιήματα του παρασημοφορημένου προς το παρόν, και θα ζητήσωμεν να δημοσιεύση κ' εκείνος όσα θεωρεί τέλεια και άξια για ένα παράσημο, το όποτον στούλιζει ένα Παλαμίν, απαδικαζάνην, κ.λ.π. και ή θα σιωπήσωμεν ή θα σολιάζωμεν όπου βρούμε ποιήμα του, πράγμα το όποτον θα λυπήση βεβαίως τον κ. Αργυροπούλον, τον όποτον εις τέτοιο σημειον συζητήσεως έ ερον ο φύλαξ του Αγγελος.

«Αν δέν ήθελε ν' άνοιξη συζητήσιν, μπορούσε από την άρχήν να γράβη «το παράσημο στον τόπο μας δέν είναι άποδείξεις των σχετικώς μεγάλων άλλά και των πολύ μετρίων πολλές φορές».

Μ' αυτόν τον όρον δέν θα παραξενευθή κανείς κ' άν δη παρασημοφορημένον... Το πρώτο στραβό είναι που κάνει το «Εθνος μας»:

«Εκείνος όμως με το προσποιητό του κύρος και την άτεγνη αυθεντία του άν να είπαι «Μπα! τί θα πη... Δέν είναι άξιος ο κ. Αργυροπούλος να πάρη παράσημο; Κι αυτό λίγο του είναι μάστιγα.»

«Ε! αυτά δέν γωνώνται άπ' όποιους ξεύρουν το έργον του άνδρός, εκτός άν υποθέσωμεν ότι ούτε ή «Έλλ. Κυβέρνησις» ή ξευρε τι έκαμεν ούτε ότι έχομεν επί τέλους κ' έμεεις δυο τρεις μεγάλους στον φιλολογικόν μας κόσμον.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Τη περασμένη κυριακή σαν είδαμε τον έμμορφο καιρό και την άπολαυστική λιακάδα ειρωνευθήκαμε τον άτασιο χειμόνα.

— Μα δε βαριέστε! Αυτό δέν ήταν παρά μια παραξενιά μιά ιδιοτροπία του, ένα τραλλό του τέλος πάντων παιχνίδι.

— Και την άλλη μέρα πλάκωσε πάλι τρανταχτό και σουστρερό το κρύο.

— Ούτε μιά θερμάστρα δέν έμεινε στα καταστήματα.

— Ο τουπές του καρβουνιάρη σου δέν έχει όρια πρέπει να του μιλάς με το «σας» και με το «σείς» κ' άν είναι δυνατόν να τον προσαγορεύης με ύψηλους τίτλους.

— Το όραιότερο χρώμα αυτή την εποχή το βρίσκετε στα μάγουλα των κοριτσιών.

— Ροδοκόκκινο χρώμα γνήσιου και όχι imitation.

— Μ' όλο το κρύο, στους κινηματογράφους το βράδνα ζωηρά κινήσις.

— Και να σάς πω δέν συλλογίζεσαι καθόλου σαν σου έρθη ή όρεξι να δής την «εφημερίδα του Πατέ»

μιά άπ' αυτές, τη «Μπουναόσα» που μάς έστειλε, και θα μαντέψετε τι πανωραία και μαγκαί σελίδες θα άποτελόν το νέο του βιβλίο.

— Αμήμητη και έκαρδοστική ήταν η γελοιογραφία του «Κολάνου» της περασμένης Κυριακής που παρίστανε την άποθέσι του παρασημοφορημένου μας ποιητού Αργυροπούλου από τις... Μύρες του! την Κερατοχορτίσα... και συντροφίες!

— Πρώτη φορά δημοσιεύεται στη πόλι μας μυθιστόρημα ελληνικό γοητευτικό και έλκυστικό σαν τη Φόνισσα, που άρχίζομε να δημοσιεύωμε από σήμερα.

— Θα βισάξη καμμά δεκαπενταριά βδομάδες και κρατάτε σύνχεια.

— Η περασμένη «Νεότης» έγεινε άνάσπαση με το νέον της έξώφυλλον, το σχεδιασμένο με τόσο γούστο καλλιτεχνικό από τον συνεργάτην μας κ. Δημ. Λιγνάδη, τον αριστοτέχνη σχεδιαστήν.

Βιαστικός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΜΥΡΝΗ. Σε όδο Καλενδέρουλου ύμμορφο το άνατόλιον παραμυθάκι σου και το δημοσιεύωμεν όχι όμως και το σατιρικό σου ποίημα γιατί, άν όχι το τέλος του, οι περιγραφές των καπέλων είναι λιγάκι κουραστικές. Σ' έ συμβουλεύωμε να γράφης στο πεζό, και θα γράψης πολύ καλύτερα.

Σταλλιάν. Τά άποφιλισμάτά σου δέν ένεκρίθησαν «Ένας έλαφρός λυρισμός που πνίγεται μέσα σε μιά τεχνητή όμοιοκαταληξία (ποδ το κόμα το φιλει—μένα φοίσημα γλυκύ!)» «Επει να προσπαθή να άποφεύγη τις χασμωδίες (κα ι ά ν ζω σ τ ά έρμα κτλ) και να τηρήη όμοιότητα στη γλώσσα.

Γιάννη Γιαννίση. Το ανετό γράμμα σου φανερώνει πως είσαι ένα από τα παιδιά εκείνα που άγαπούν τη φιλολογία με τη καρδιά των Εύγε σου! Καλή ή μετάφρασις του ποιήματος σου άν και λιγάκι οι στίχοι του είναι ελεύθεροι και με μερικές λίγες χασμωδίες. Ο ά δημοσιευθη εις το έρχόμενον, με λίγες διορθώσεις από τις όποιες πρόσθεε να ώφελήθη.

Ατίγγαναν. Θα φροντίσωμε για να σάς σταλούν καλά ήταν να μιμνώνται και οι άλλοι την τάξιν που κρατάς στα λευκώματα.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ Α. Σάβαν. Σύμφωνα με τούς δρους του περιοδικού μας διά να έγγραφης πρέπεινα προκαταβάλης έξαμηνίαν και όχι τριμηνίαν, Περιμένωμεν.

Α+ΒΑΛΗ Κ. Πιπιολών. Θα το δητε εις το σημερινόν φυλλάδιον. Έπιταγήν έλαβαμε, στείλατε παρακαλούμεν λεπτομερή λισμόν συνδρομητών Έυχαριστομεν θερμότατα διά τας ένεργείας σας. Στον φυλλάδιον σάς έστάλη.

ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ Κ. Μισαηλίδην. Συνεργασίαν σας έλάβαμεν. Εις το προσεχές. Έυχαριστομεν. Γιατί μάς ήγγησεν ο κ. Αλεξανρόπουλος ύστερα από τας τσας ύποσχέσεις του;

Α+ΝΤΙΝΙ. Μ. Ροάν. Τελευταίον σου γράμμα έλάβαμε σε άπαντάς ταχυδρομικώς σε στέλλομε και τον «Περίδρομο».

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ. Νίκον Σαντοριναίον. Έυχαριστομε. Θα δημοσιευθη εις το έρχόμενον. Περισσότερα με γράμμα μας.

Η ΠΕΝΝΑ ΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

«Η Διευθύσις της «Νεότητος» έκρινε καλόν να δημοσιεύη πάντα τα βραβευθέντα ύπό της Έλληνοδικου επιτροπής διηγήματα του προκηρυθέντος διηγηματικού διαγωνισμού διά να είναι δυνατή μιά παραβολή αυτών και εκ μέρους των άνογνωστών και διά να μήν υπάξη υπόνοια περί πιθανής μεροληψίας των κριτών.

ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

«Γιά ντολούρ κρουπού, για βέρ αλιούν τοπού»

Μιά φορά ένας Σουλτάνος, του όποιου ο όνομα δέν θυμάμαι, κρέμασε στο παλάτι του ένα άτημένο τόπι (άλτουν τόπι) και κήρυξε με το τελάη πως το θα δώση σε κείνον που θα πάη μπροστάτου να πη ένα ψέμα.

Ο λαός άμα έκουσε τον τελάη, μαζεύτηκε όλος κάτω άπ' το παλάτι κ' άρχισε ένας ένας να λέγη το ψέμα του.

Ο ένας έλεγε:

— Μεγαλειότατε, στο δρόμο που ήρχόμουν είδα δυο γαιδιούρια και πετούσανε.

— «Ε, μπορεί να γινε, άπαντούσεν ο Σουλτάνος.

Άλλος πάλιν έλεγε.— είδα σαμάρια και πετούσαν—και άλλοι λέγανε άλλα παρόμοια. Σ' αυτούς όλους ο Σουλτάνος άπαντούσε—έ, μπορεί να γινε!

Τέλος άκούρ φήγανε ούλοι από το παλάτι χωρίς να μπορέση κανένας να κερδίση το τόπι, να σου κ' έρεται ένας κακοντυμένος Ανατολίτης με ένα κρούπι στον ώμο. Ο πορτιέρης του Σουλτάνου δέν τον άρνε να μπη μεσ' τη κάμαρα, επειδή βαστούσε το κρούπι, και τα ρούά του ήτανε κουρελιασμένα

Ο Σουλτάνος όμως το πήρε χαμπάρι και διάταξε να τον άρση και μπη μέσα. Μπαίνει λοιπόν ο Ανατολίτης μέσα και καταβάζει το κρούπι μπροστά στο Σουλτάνο.

— «Ε! λέγε και σύ, να δούμε τι θα πης του λέγει ο Σουλτάνος.

— Άρένη Βασιληά, λέγει ο Ανατολίτης, ο πατέρας σου δανείστηκε από μένα ένα κρούπι λίρες, και ήρθα για να μου τις δώσεις. Τώρα ο Σουλτάνος τ' έρε σκούρα, γιατί να πη ψέματα λές, πρέπει να δώση το τόπι, να πη άλήθεια λές, πρέπει να γεμίση το κρούπι λίρες.

Άρχισε λοιπόν να μουμουρίζει, μά... — Μά, ξέ μά, εγώ δέν ξέρω—για ντολούρ κρουπού για βέρ αλιούν τοπού» δηλ. «για γέμισε το κρούπι για δόσε το άτημένο τόπι.»

Τότε ο Σουλτάνος του έδωσε το τόπι κ' από τότε η οικογένεια του άνθρώπου αυτού όνομάζετε «Άλτουν τόπι» άπ' αυτήν δε κατάγεται και ο πρώτος δραγουμάνος του Άγγλικού προξενείου...

Σμύρνη Σεφέρ Καλενδέρουλου

..ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥΣ
Βλέπεις τούτους που γυρνούν με τους δίσκους κα' ζητιάνοι ο καθένας τους καλά το καθήκον του το κάνει... Κι' επειδή καθένας αυτών εις τον άλλον επιτρέπει άπ' τους δίσκους μερικά... να κατακαλούν στη τέση, κ' επιτίπεται σ' αυτούς να περουν με έξοχος κόπους άκριβώς γιατό θ' αυτούς να τους λένε... επιτρόπουε!

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΟ ΖΕΣΤΟ ΛΙΓΖΕΙ...

Ξανθός, λίγο άηλός, αδύνατος, με γλωματμένη όμ, χωρίς μάτια. Τόνε βλέπω κάθε πρωί. Έ, ει το κεάλι φορτωμένο με μιά τάβλα. Στο ένα το χέρι, βαστά τ' άκουμπιστήρη, και τ' άλλο, τ' όζει άκουμπισμένο στον ώμο του κοριτσιού του—ένος μικρού, ολοκαθάρου, ξανθοού,— που τον οδηγεί, μήν τυχόν και πέση σε λάκκους ή σε λάσπας.

Τόνε γνωρίζετε ούλοι σας. Πουλιά γρουβρέμια. Και θα τον έχετε άκούσει να φωνάζη: Κ α λ ο ψ η μ ε ν α γ ρ ο υ β ρ ε κ ι α!

Τόνε ξέρω από μικρό παιδί, που πήγαίνα σκολειό. Το μεταλίμι που άρνε στη μάνα μου από βραδύς ο πατέρας, για να μου το δώση το πρωί τελειώνοντας τη προσευχή μου μπροστά στην άγια εικόνα της γλυκαίας μας Παναγίας, τώθινα σ' αυτόνε κ' έπερα ένα γρουβρέμι για να το φάω σκολειό, στο διάλειμμα.

Πολλές φορές μ' έλεγε η μάνα μου: «Νά σου πέρω το γρουβρέμι παιδί μου; Περνά άπ' έξω γρουβρεκτοής».

— «Όχι, καλή μου μάνα. Της έλεγα. Να μήν δώσης το μεταλλικό και ξέρω εγώ τί θα το κάνω. Έκεινη θαρρεόντας πως εγώ το θέλω το μεταλλικό για να πάρω ζα/αρωτά ή άλλα παρμματα άχ δαιμονάκι, μ' έλεγε, ποιος ξέρει που θα πιάς να πετάξης πάλι το μεταλλικό».

Που να ξέρει ή καλή μου ή μάνα πως εγώ το ρυλάω το μεταλλικό για να ψουνήσω από τον άόματο γρουβρεξή, άρ' ού είλα ένα ρυτικό ά μη λέγω τίποτε, ούτε να καυγίμαι σαν τάλλα τα παιδιά, στο σπήτη μέσα για ότι κάνω έξω άπ' αυτό.

Μία μέρα, πηγαίνοντας πάλι σκολειό, με το γρουβρέμι στο χέρι, άπαντώ έναν άλλον άόματο, να οδηγείται κ' αυτός άπό ένα, συμπληγάριο, βρώμικο και κακομούτζουνο κοριτσάκι. Αυτός δέν πουλούσε γρουβρέμια, ούτε τίποτε άλλο. Ήτανε ζήτουλας! Ζητιάνευε! Και για να συγγινηση τον κάθε διαβάτη, έλεγε με τη βραχνή φωνή του, μιά κλα' γάρικια ρίμα

Βασάνισα τότε πολλή ώρα το μικρό μου το παιδικάισρο μυκλό, μά τίποτε δέν ξετ'ράψα! Είπα πως... μά κ' εγώ δέν θυμάμαι τί είπα τότε!

Προ θές, γυρνώντας στο γραείο από το μεσημεριάικο αγι, συναπαντώ στο δρόμο, το ξανθό ολοκαθαρο κοριτσάκι που οδηγεί τον άόματο γρουβρεξή, με κατι βιβλία στο χέρι, να τρέψη σκολειό...

Λίγο παρακάτω, συναπαντώ και τ' άλλο το συμπληγάριο και βρώμικο κοριτσάκι,

ολομόναχο, να σταματά τον ένα και τον άλλον, και να ζητά έλεημοσύνη...

Ευθύς εθυμήθηκα την παροιμία: «το σιδερο ζεστό λιγίζει κ' ο άνθρωπος μικρός».

Τό ένα κοριτσάκι, θα γείνη άνθρωπος γιατί έτσι του δείξαν από μικράκι. Τ' άλλο, ποιος δέν ξέρει τί θα γείνη; Θα γίνη ό,τι τουδείξαν! Καταλαθένετε. Θέλω να πω ότι θα γυρέη να βγάξη το ψωμι δίχως να ιδρώνη...

Τί κριμα!

Άγγελος Βάρδος

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ (11)

ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΜΕΝΟΥ

Διά να λάβετε μικράν ιδέαν της γλυκύτητος (!) και της άρμονίας (!) των στίχων του κ. Αργυροπούλου, σας παραθέτομεν το κατώτερο ποίημα το όποτον πέρνωμεν προχείρως από κάποιον Συμυρναίον ήμερολόγιον εις το όποτον έδημοσιεύθη:

Εις τον γ' στίχον θ' άνακαλύψετε ένα θαυμάσιον γλωσσικόν μαργαρίτην σκαρποποιηθέντα γάρν... της όμοιοκαταληξίας! Άρίνομεν την γλωσότητα του προτελευταίου στίχου και άρίνομεν άόμωμ που ένας έρικλής γίνεταί στυλοβάτης της δόξης του Λεωνίδα!

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ίούδας του παληού Καιρού το μονοπάτι βρήκε της προδοχής πίσ' άπ' το βουνό.

Και σε χαρό τελειώσανε Αι Άρχοντες ναί [νίκαι (21)]

Και το βουνό γονάτισε σε κάμπο ταπεινό!...

Μά τότε άπ' τα γκρεμίσματα των ματωμένων [βράχων]

Άλλο βουνό άνεστήθηκε στής Δόξας την Πα [τρίδα]

Η πέτρας κάτω εθάψανε την Έφιάλτην μα [ναχον (11)]

Και βάθορ γένηκαν για Σε, άθνατε Λεωνίδα!

Κ' έπει τα άπ' αυτά, δέν πρέπει να μπαίνη κανένας στη θέση του;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Σ' ΕΝΑΝ ΑΓΓΕΛΟ!

Άχ, Άγγελέ μου περιττό να κήνης το μεγάλο

Νά πιάνονται τα νεύρά σου να γράρης τόσα πράματα.

Τ' ό μπιά σου το μαρτυρά κ' είλαί το δίχως άλλο!

Και τ' άπαξ σου διά παντός είν' από... τα γεράματα!

Ο Παραδοξογνώμενος

Τύπος «Άμαλθείας»

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΜΑΣ **Η ΦΟΝΙΣΣΑ**
Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΦΥΜΑΔΙΟΝ ***
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
 ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΠΛΟΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ
 ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
 ΤΟΥ ΠΡΩ ΒΛΙΣΧΩΝ ΉΜΕΡΩΝ ΑΠΟΘΑΝΟΥΤΟΣ
 ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΒΥΣΣΤΡΑΦΕΩΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ
ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ!

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ οἰμοδρόποινα πρὸς νεαρόν ἀξιω-
 ματικόν.
 - Καλέ, δὲν ἐντρέπεθε οὐκ, ἀξιωμα-
 τικός, καὶ νὰ ζεσταί γεθεθε τόσο σὴ φω-
 τιά, ἐνῶ δὲν εἶνε δά καὶ τόσο κρύο;
 - Ἡμεῖς οἱ ἀξιωματικοί, Κυρία μου,
 εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ πυρός. Πρέπει νὰ
 σὺνθίσωμε σὴ φωτιά!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διατήρησις γάλακτος - Ἐάν εἰς 1/2
 γλῶσσιν γάλακτος εἰσέγετε μίαν μικρὴν κονταριά
 ἄλατος, θὰ διατηρηθεῖ τὸ γάλακτος ἐπιχρό-
 νον διαλάσιον καὶ πλέον βιαιού, κατὰ τὸν
 ὁποῖον θὰ διατηρεῖτο ἄνευ αὐτοῦ τοῦ μέ-
 ρου. - Ἐάν τὸ γάλα εἶνε ὑπόξινον, ἐπιση-
 θοῦσαι ἐάν εὐφωμεν ἐντός κόνιν ἀνθρακι-
 κῆς μαγνησίας (carbone de magnesie)
Καφὲς τῆς Μέκκας - Ἐάν θέλετε
 νὰ πινετε πάντοτε ἐξαιρετικὸν καφέν, ὁ-
 ταν τὸν καθουρῶτε ἐντός ἑνα προμμυ-
 δάκι ἀνέρακιον ἀφοῦ προηγουμένως ἀφαι-
 ρέσεται τὸν ἐξωτερικὸν φλοιόν. Τοῦτο ἀρκεῖ
 διὰ νὰ προσλάβῃ ὁ καφὲς τὴν ἰδιόαν
 δαν βιαιήν δερμὴν καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ
 περιφωμένου καφὲ τῆς Μέκκας.

ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟ-
 ΠΡΑΞΙΟΝ Η «ΑΓΑΠΗ» - ΟΔΟΣ ΡΟΔΩΝ -

ΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

- 1) Πῶς νὰ διατηρῶ τὸ κάλλός μου;
- 2) Ἐυχρῆμον διὰ τὴν ἀδιακρίσιάν μου. Ποῖον προ-
 τεκτικὸν οἰκοπέτετε νὰ ἀπολαύσῃτε εἰς τὸν βίον σας;
- 3) Ποῖος κωμικοῦτος - φος, ποῖος δραματικός, ποῖος
 ζωηρός καὶ ποῖος μουσικός σας ἀρεσεῖ περισσότερο;
- 4) Ποῖα εἶδησις τῆς ἐπιμεριῆς ἐφημερίδος σας ἐκα-
 με τὴν μεγαλοτέραν ἀνεύθυνσιν;
- 5) Ἄν ἦν θεὸς πῶς θὰ ἐπλάττειε τὸν κόσμον;
- 6) Λύτῃ τὴν ἐπαχὴ εἰς τὴν ἀρεσὴν νὰ ἀπολαύσῃτε;
- 7) Ποῖον πρῶτον ἀγαπᾷ ὁ ἀνθρώπος περισσότερο τὸν κόμον;
- 8) Ποῖαν θνητικὰ ἐκτιμᾷτε εἰς τὸν κόσμον ἡ διατί;
- 9) Ποῖος ὁ ὠραιότερος ἄρας;
- 10) Ποῖος ὁ ὠραιότερος θάνατος;

**Η ΛΑΪΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ «ΝΕΟΤΗΤΟΣ» ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΟΣ ΦΙ-
 ΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΥΤΗΣ ΥΛΗΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗΝ ΥΛΗΝ ΤΕΡΤΗΝΗΝ
 ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΚΑΙ ΦΡΕΛΙΜΟΝ * * * * ***
1 - ΠΡΟΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΥ - 1

- Προτιμᾶτε ὡς φωτογράφον σας:
 - ΤΟΝ κ. ΠΑΝΟΝ ΓΕΡΑΛΗΝ
 - ἄν θέλετε φωτογραφίας μὲ καλαιθνησίαν
 - καὶ μὲ καλλιτεχνί' αν ***

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
 Κεφάλαιον ὀλοσεκρῶς καταβεβλημένον
 Φρ. χρ. 25.000.000.
 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ὑποκατάστημα: ἐν Θεσσαλονίκῃ, Α-
 λεξανδρεία, Καῖρῶ - Πραϊταρεία:
 ἐν Μοναστηρίῳ, Μυτιλήνῃ Σέρ-
 ραῖς - ὑποπραϊταρεία: ἐν Μα-
 γνησίᾳ καὶ Περδάλω...

Ἡ Τραπεζα τῆς Ἀνατολῆς, ὑποκατάστημα
 Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἐργασίαν ἧται
 ἀγοραζεῖ καὶ πωλεῖ συναλλάγματα, νομίσματα
 καὶ παντὸς εἶδους χρεώγραφα.

Ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιτολόλας καὶ
 τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων πό-
 λεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐπιχρεώ-
 τῶσων καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν δραμμάτων.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν ἀγοραπωλησίαν παντὸς εἶδους
 χρεωγράφων καὶ χρηματιστικὰς ἐπιτολάς, εἰς-
 πρᾶττει καὶ προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ δραμμάτι-
 α ἀνάγει τρεχόντας λογαριασμούς κ.τ.λ.

Τμήμα καταθέσεων.

Ἡ Τραπεζα Ἀνατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρ-
 νης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρων-
 ὦν τῶν:

3%	διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς 1 μῆνα.
3,5%	" " " μετὰ 6 μῆνας.
4%	" " " " 1 ἔτος.
4,5%	" " " " 2 ἔτη.
5%	" " " " 3 ἔτη καὶ ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν κατα-
 στήματων, ἡ Τραπεζα χορηγεῖ ἤμισιν ἐπὶ τοῦ ἐ-
 καταῶν ἐπὶ πλέον τῶν ἔνω σημειωμένων.

Τμήμα θησαυροφυλακίου.

Ἡ Τραπεζα τῆς Ἀνατολῆς ὑποκατάστημα
 Σμύρνης κατασκευάσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Πραυ-
 μαίας ἰδιοκτησίας αὐτῆς καταστήματι θησαυ-
 ροφυλάκιον ἐξ ἀδιατάτητον χάλυθος προσωριμ-
 ὶον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιοτίμου
 κοινού, ἀπρόβλητον ὑπὸ τε τοῦ πυρός καὶ τῶν
 κλεπτῶν καὶ ἐν τῷ ὅλῳ εὐρίσκονται δια-
 κερτίσματα διαφόρων διαστάσεων, ἐνοικιᾶται
 ταῦτα ὑπὸ λίαν ευχρησταθῶτικῶν ὄρων.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

- Σμύρνη -
- Ραχτιμένος καθρέπτης - Ἀστράνα - Ἐπιτολόλας - Ἀν-
 θρακίνη κάκαρη - Ἐὐθνη καρδούλα - Γαλλε κουλίε - Κε-
 ραμένος διαβάτης - Ἀρχιζιζάνιον - Τραχυοδότης - Βα-
 σίλλος τῶν καρδιῶν - Ἀνθρακένος Μίλς - Γερουφα-
 λιά - Ἀνακτό κρόσθι - Ἥλιος - Ἰππότις τῆς νυκτός -
 Ἀπικονομθεῖα ὑπερβῆς - Ὁ νεοροβάνεθ.
 - Δικελή - Μικραβιάτης - Φουρτουνακάρη θά-
 λασσα - Ἀνθρακίνη παύκαλι.
 - Περδάλω - Νυρῆς τῆς Πρωίας, Ζενιτεκί-
 νο ποναί.
 - Αἰβάλη - Αἰολικός ἀσπὴ.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ * * * * *
 * * * * * ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ * * * * *
 * * * * * ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΙΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Μέχρι πρότινος ἄσοι ἐκ τῶν ἀνεπιτυγμένω
 μίας τῶν καὶ δειλοινίδων ἡρώτων νὰ καταγίνωνται
 εἰς διαφόρους πνευματικὰς ἐνασχολήσεις εἶχον ἐν κρη-
 σὶ τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους μας Λευκῶμα - ἀπλοῦν βι-
 βλιαριον, τὸ ὁποῖον ἐκινλοφῶρε μετὰ τῶν φίλων, οἱ ὁ-
 ποῖοι ὑπερῶντο νὰ γράφωσιν κατὰ εἰς τὰς λευκάς
 του βελίδας (στίχους συνήθως) καὶ νὰ τὸ ἐπιπέφωσιν
 εἰς ἐκείνον, τοῦ τοῦ τὸ ἀπέστειλεν. Τὰ κοινὰ ταῦτα
 λευκώματα κατὰ τῆσαντα μόνον τὸνα, κατηρηθήθη-
 σαν ἐκεδὸν ἐνταῦθα, ἀφ᾽ οὗ ἐξεδῆθη τὸ **Λευκῶμα
 τῆς Νεότητος** ἕνα εἶδος ἀμερικανικῶν εἰς τὸν πνευ-
 ματικῶν ἐπορῶν.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ.

Ἐνα τετραεπίδον κομφοτυπωμένον δελτάριον
 ἔχον ὡς προμετωπίδα καλλιτεχνικωτέραν εἰκόνα (κλιόε)
 συμβολίζουσαν τὴν νεότητα δρέπουσαν ἄνθη. Εἰς τὴν
 β' καὶ γ' σελίδα ὑπάρχουν παιδιωμένοι κῶροι διὰ
 μικρὰ ἀλληλογράφια καὶ πρὸς παρόθεσιν ἀπέφωσιν
 γνωμῶν, βιβλιῶν, εὐμβουλιῶν κ.τ.λ. πᾶσως καὶ δὲν
 χαριτωμένως ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐνεδυνατόν νὰ
 δοθῶν διαφορῶν ἀπαντήσεις εὐφρεῖς καὶ νόστιμοι γέλο
 εἰς τὴν δ' σελίδα ὑπάρχουν στήλαι πρὸς παρόθεσιν παι-
 κμάτων καὶ διαφόρων ἀγνικμάτων ἢ γρίφων.

Ταῦτα Λευκώματα δύνανται γὰ ἀνταλλάξῃ ὅλα
 θένας μὲ διαφόρους ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς τῆς
 «Νεότητος» καὶ ἐντός ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος νὰ
 ἀποστέλλῃ μίαν περιεργωτέραν συλλογὴν, τὴν ὁποῖαν πα-
 τῶν ἂν θέλῃ δέξει εἰς κομρὸν ταμίδιον.

ΤΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΑΝΤΑΛΛΑΧΗ.

Ὁ κάτοχος Λευκωμάτων ἀφοῦ συμπληρώσῃ τὰ πε-
 νὰ μέρη αὐτῶν, γράφει ἐπὶ τῆς προμετωπίδος εἰς τὴν
 θέσιν τῆς διεθυντικῆς τὸ ψευδώνυμον (πρέπει γὰ ὁ-
 πᾶρξῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ψευδωνύμων) μὲ τὸ ὁ-
 ποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ Λευκώματα καὶ τὸ ἀ-
 ποστέλλει εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ὀμήρου (Δίος τε-
 γενίδου) μέσον τοῦ ὁποῖου καὶ πάλιν μετὰ παρελευσιν
 ἄλλων ἡμερῶν θὰ λάβῃ τὴν ἀπατησίαν.

Ὅσοι θέλωσιν γὰ ἀνταλλάξῃ Λευκώματα, μὲ ψευ-
 δώνυμα τοῦ ἐξωτερικοῦ, πληρῶσιν διὰ ταχυδρομικ-
 ῶν τέλη, μεκαλλ. 1. οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνοδεύουν
 τὸ Λευκῶμα μὲ δραμμάτιον 10 παράδων (δρατῶν)

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ.

Δὲν ἐμπορεῖ κανεὶς γὰ ἀνταλλάξῃ Λευκώματα ἐάν
 δὲν λάβῃ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸν
 κατάλογον ψευδωνύμων κατὰ τὴν ἐγκρίσειν. Διὰ οἰκίαν
 κα δημοσιεύσειν πληρῶντι γρῶν, ἀφ' ὅ. ἂν ἰδιοκτήτης
 προτάσει ἀνταλλαγῆς δημοσιεύονται ἐν μέρει κατὰ τὴν
 διακρίσιν τῶν ὀλιγοσέλιων ἀγγελιῶν.

ΤΙΜΑΙ.

Δρατῆς 7 Λευκωμάτων ἐν Σμύρνη: μεκαλλ. 8
 " " " ἐν τῷ ἐξωτερικῷ: " 10
 Εἰς τοῦς λοιποῦτας στέλλεται δέγμα Λευκωμάτων
 δωρεάν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ - Μὴ βυρῆτε τὸ Λευκῶμα τῆς Νεότη-
 τος, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς εἴπομεν, ὅτι εἰς τὴν πρώτην
 αὐτοῦ σελίδα εἰκόνα συμβολίζουσαν τὴν νεότητα δρέ-
 πουσαν ἄνθη, μὲ τὸ περιβόλον Λευκῶμα τοῦ περι-
 ριμοῦ μας φέρων τὸν τίτλον **τὸ Λευκῶμα μου**, ἢ
 ἀνταλλάξῃ τοῦ ὁποῖου διενεργεῖται καὶ αὐτὴ μέσον τοῦ
 ἴδιου καταστήματος τοῦ κ. Ὀμήρου

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
 ΜΗ ΑΚΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ ΛΗΓΗ ΤΗΝ 15^ῃ ΠΡΟΣΕΧΥΣ
 * * * * * ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ * * *